"Acum, cînd grava degradare morală, socială, economică şi medicală din România trebuie oprită sau cel puţin diminuată, noile propuneri de dezincriminare a prostituţiei şi incestului sînt totalmente contrare vieţii şi demnităţii poporului român".

(Biroul de Presă al Patriarhiei Române)

credinţă
iubire
speranţă

PUNCTE CARDINALE

ANUL XIX
Nr. 10/226
OCTOMBRIE 2009
16 PAG. – 3 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINĂ

Circulaţie în afara Romaniei: AUSTRIA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ELVEŢIA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

O NOUĂ TENTATIVĂ DE LEGIFERARE A FĂRĂDELEGII

Puterea politică actuală încearcă din nou (după insuccesul răsunător al guvernelor precedente) să legifereze prostituţia şi – în plus – folosirea "drogurilor uşoare".

Argumentele sunt la fel de răsuflate şi de mincinoase ca şi la tentativele precedente: că ar fi un mai bun control al bolilor cu transmitere sexuală (?!), că înfiinţarea de servicii şi centre de specialitate (nu se înţelege dacă acesta este noul nume al bordelurilor) ar oferi suport medical, social şi psihologic (alături de "prezervativele gratis"), că dezincriminarea consumului de droguri ar aduce "la suprafaţă" consumatorii (?!) etc. Preşedinţia, de pildă, nu este îngrijorată de consumul de droguri din ţara sa, ci de faptul că toxicomanii ar putea utiliza seringi folosite deja...

Legiferarea prostituţiei este, de fapt, *o lege a fărădelegii*.

1. Din punct de vedere **moral-religios**, legalizarea prostituţiei, ca şi practicarea ei, este un păcat şi reprezintă un act de surpare a ordinii morale tradiţionale. Statul comite un păcat, o încălcare a legii morale creştine, şi le oferă cetăţenilor proprii posibilitatea să încalce aceeaşi morală şi să comită păcate "legale".

Paginile Sfintei Scripturi, literatura patristică, experienţa vie a Bisericii, ştiinţele teologice fundamentale – toate vorbesc despre adulter ca despre o cădere, o patimă care trebuie vindecată.

2. Din punct de vedere **medical**, legalizarea prostituţiei – aşa cum arată toate statisticile din lume – aduce noi îmbolnăviri, pentru că între contactul infectant şi primele semne de boală există o perioadă contagioasă care nu poate fi depistată nici prin semne clinice, nici prin analize de laborator. De exemplu, pozitivarea serologică în sifilis apare după 40 zile de la contactul infectant, primele semne clinice în a 21-a zi de la contactul infectant, dar transmiterea bolii este posibilă începând din a 7-a zi. Datele statistice şi fiziopatologice demonstrează că transmiterea se face de 80 de ori mai uşor de la femeie la bărbat decât invers, ceea ce dovedeşte că o casă de prostituţie este un factor de infecţie greu de stăpânit.

Toate studiile medicale – dar şi cele sociologice – arată că legiferarea prostituţiei este urmată de creşterea incidenţei bolilor cu transmitere sexuală, creşterea incidenţei altor boli (hepatita B sau C, cancerul genital, boli parazitare, depresii etc.), precum şi apariţia unor sociopatii imposibil de stopat (creşterea divorţialităţii, şomajului, infracţionalităţii).

3. Din punct de vedere **juridic**, merită să precizăm faptul că majoritatea ţărilor unde prostituţia este legală au început să emită acte normative restrictive şi îşi pun problema trecerii ei din nou în afara legii.

Pentru legiuitorii creştini (şi nu numai), amintim cuvintele Apostolului Pavel, care spune că *" păcatele unor oameni sunt vădite, mergând înaintea lor la judecată, ale altora însă vin în urma lor"*. Aceasta înseamnă că toate păcatele comise atâta timp cât funcţionează legea prostituţiei (zeci sau sute de ani) cântăresc greu la judecata celor care au promovat legea.

Prof. Univ. Dr. Pavel CHIRILĂ

POZIŢIA PATRIARHIEI ROMÂNE FAŢĂ DE LEGIFERAREA ŞI DEZINCRIMINAREA PROSTITUŢIEI

COMUNICAT DE PRESĂ *(12 martie 2009)*

Pe temeiul Sfintei Scripturi şi al învăţăturii Sfinţilor Părinţi, precum şi în conformitate cu hotărîrile Sfîntului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia Română respinge propunerile de dezincriminare a prostituţiei şi a incestului din proiectul noului Cod penal, aflat – în prezent – în dezbatere parlamentară.

Actele normative în general şi Codul penal în special au ca menire să apere demnitatea persoanei, instituţia familiei şi valorile vieţii sociale, însă în acest proiect legislativ se constată că demnitatea persoanei, instituţia sacră a familiei şi moralitatea publică sînt complet ignorate de autorii proiectului.

Departe de a rezolva o problemă socială gravă, dezincriminarea prostituţiei va agrava problema sub forma unei sclavii motivate financiar, care intensifică degradarea morală a societăţii, proliferarea diferitelor boli şi creşterea numărului divorţurilor, iar femeilor prinse în această sclavie li se afectează iremediabil sănătatea psihică şi fizică, precum şi demnitatea socială.

De asemenea, incestul reprezină o degradare a instituţiei familiei, avînd drept consecinţe grave tulburări genetice şi psihice, precum şi dificultăţi în relaţiile sociale şi în recuperarea ca persoană umană cu demnitate.

Acum, cînd grava degradare morală, socială, economică şi medicală din România trebuie oprită sau cel puţin diminuată, noile propuneri de dezincriminare a prostituţiei şi incestului sînt totalmente contrare vieţii şi demnităţii poporului român.

DECLARAŢIE DE PRESĂ *(22 septembrie 2009)*

Pr. Constantin Stoica, purtătorul de cuvînt al Patriarhiei Române, a declarat marţi 22 septembrie 2009, pentru Mediafax, referitor la propunerile Raportului Comisiei Prezidenţiale Pentru Analiza Riscurilor Sociale şi Demografice:

"În martie, o astfel de propunere era cuprinsă în proiectul noului Cod Penal. Atunci, dar şi astăzi şi oricînd, Patriarhia Română va avea acelaşi punct de vedere legat de legalizarea prostituţiei. Instituţiile statului şi legile au menirea să apere demnitatea persoanei, instituţia familiei şi valorile vieţii sociale. Proiectele din ultimele luni arată că demnitatea persoanei, instituţia sacră a familiei şi moralitatea publică sînt complet ignorate de autorii acestora. În consecinţă, Patriarhia Română respinge propunerile de dezincriminare a prostituţiei".

(Precizare: Comisia Prezidenţială pentru Analiza Riscurilor Sociale şi Demografice a propus, în raportul lansat marţi 22 septembrie, printre altele, dezincriminarea consumului de droguri şi legalizarea sexului comercial, susţinînd că astfel pot fi reduse, în anumite condiţii, unele riscuri privind sănătatea publică. Legat de prostituţie şi de răspîndirea infecţiei cu virusul HIV, membrii Comisiei au propus legalizarea "sexului comercial" şi înfiinţarea de servicii şi centre de specialitate prin intermediul cărora femeile care îl practică să poată beneficia, pe lîngă serviciile de asistenţă medicală, socială şi psihologică, şi de... prezervative oferite gratis.)

DE LA "DRACULALAND" LA "THAILANDA EUROPEI"

După ce am cedat mai demult cerinţei imunde de "a intra în Europa cu spatele" (sintagmă lansată, dacă nu mă înşel, chiar de d-l Andrei Pleşu), dezincriminînd legal homosexualitatea, legislativul nostru pare a fi prins gustul irezistibil al evaziunilor sexuale. Noul proiect de legiferare şi dezincriminare a prostituţiei reia campania eşuată în Anul Caragiale (2002), dar şi unele încercări ulterioare mai timide (cum a fost cea a ministrului Vasile Blaga, în 2007), amintind, o dată în plus, de vechiul proverb românesc: "Ţara arde şi baba se piaptănă". Iar aceasta nu doar pentru că în România postcomunistă există numeroase alte urgenţe legislative cu caracter vital, ci şi pentru că prostituţia beneficiază deja de o reglementare oficială suficient de largă şi perfect democratică (art. 328 din actualul Cod Penal). Mai mult decît atît: spre deosebire de modificarea legislativă adoptată acum câtiva ani în privinţa homosexualităţii, mai degrabă ca o formă de curtoazie *sui generis* faţă de ambasadorul unei mari puteri (vorba bancului apărut pe acest fond: *Be my Guest!*), în cazul prostituţiei nu mai e vorba de nici o presiune externă, ci doar de ideea fixă a unor grupuri politice autohtone (în frunte cu familia prezidenţială, care şi-ar dori în plus şi dezincriminarea consumului de droguri!), susţinută cu o argumentaţie insuficientă şi falsă, pe fondul unui întreg concert demagogic cu tentă electorală.

Principalul argument al susţinătorilor acestei reforme legislative se vrea unul de natură medicală: că prin instituţionalizare prostituţia va putea fi monitorizată, iar în acest fel rata îmbolnăvirilor venerice va scădea. Infailibil la prima vedere, acest argument propagandistic este contrazis de numeroasele statistici efectuate recent atît în ţări unde prostituţia este incriminată, cît şi în ţări unde s-a procedat la dezincriminarea acesteia: între unele şi celelalte nu există diferenţe semnificative în ce priveşte rata bolilor cu transmisiune sexuală (BTS). Dovadă că adevărata problemă nu este incriminarea sau dezincriminarea prostituţiei (existente pretutindeni şi dintotdeauna), ci limitarea fenomenului prin măsuri responsabile şi concrete de natură moral-educaţională, socio-economică şi medico-sanitară. Legalizarea juridic-abstractă este o măsură facilă şi ineficientă, riscînd să ducă chiar la o recrudescenţă a fenomenului (mai ales sub forma unor "reţele paralele", neoficiale), cum o arată experienţa majorităţii ţărilor care au pus-o în practică. Legalizarea permisivă nu constituie, în ultimă instanţă, decît o formă de încurajare şi protecţie oficială, în virtutea căreia Statul devine principalul proxenet.

Pe de altă parte, este ştiut de toată lumea (cu excepţia parlamentarilor noştri) că majoritatea bolilor cu transmisiune sexuală au o lungă perioadă de incubaţie, în decursul căreia nu pot fi depistate prin semne sigure, oricît de riguros ar fi controlul medical. Or, în acele cîteva luni sau chiar numai săptămîni, o prostituată bolnavă (*nota bene*: de 80 de ori mai predispusă BTS-urilor decît o persoană normală!) poate îmbolnăvi sute şi mii de clienţi, care la rîndul lor devin transmiţători inconştienţi către cel puţin tot atîtea alte persoane (în speţă, soţii nevinovate, iar uneori şi progeniturile acestora).

Din punct de vedere sociologic, ne aflăm în faţa unui atentat la sănătatea vieţii familiale, dar şi în faţa unei noi forme de sclavie "civilizată". Vînzîndu-şi trupul în mod mai mult sau mai puţin liber, prostituata îşi vinde o dată cu el şi libertatea, devenind, practic, proprietatea proxenetului şi fiind supusă în diferite grade capriciilor acestuia (ea nu-şi mai decide nici preţul, nici "modul de întrebuinţare", nici clienţii, nici ritmul activităţii). Prostituata nu-şi pierde numai demnitatea, dar şi umanitatea, devenind treptat o simplă "maşină de făcut sex". În acelaşi sens, din activitatea sa specifică fiind exclusă implicarea afectivă şi moral-spirituală, ea pierde principalele mărci distinctive ale umanului în raport cu regnul animal. Prostituţia legalizată este cea mai cinică modalitate de înjosire oficială a femeii, implicînd o discriminare indirectă şi o gravă deteriorare a imaginii sale generale în conştiinţa sexului opus.

În fine, este aproape de prisos să mai vorbim despre scandalul moral-religios al unei asemenea "legi a fărădelegii" (împotriva căreia, în mod firesc, Biserica s-a constituit în principalul bastion de rezistenţă*). Prostituţia pîngăreşte trupul omenesc, prefăcîndu-l din "templu al Duhului Sfînt" (*I Corinteni* 6, 19) în capişte a desfrînării. Vechiul Testament stătea sub semnul poruncii a şaptea din Decalog ("Să nu fii desfrînat!" – *Ieşirea* 20, 14) şi pedepsea aspru orice formă de preacurvie (mergîndu-se pînă la lapidare). În Noul Testament, Hristos este mult mai îngăduitor ("Cel fără de păcat dintre voi să arunce cel dintîi piatra asupra ei"), dar condiţia este clară: "Nu nu te osîndesc", dar "de-acum să nu mai păcătuieşti!" (cf. *Ioan* 8, 7-11). Or, noi, care ne pretindem creştini în virtutea unei lungi tradiţii, căutăm, iată, să promovăm un cadru legal de a păcătui, fără a ne mai sinchisi de Dumnezeu, pe Care am reuşit să-L prefacem doar într-un soi de garant convenţional al parastaselor festive.

În faţa acestui proiect legislativ deopotrivă anti-creştin, antinaţional şi antiuman, tineretul responsabil al României nu se poate simţi decît ofensat şi profund îngrijorat, văzîndu-şi ameninţat viitorul în cele mai pure aspiraţii ale lui. Tinerii de astăzi (şi descendenţii lor) vor fi principalele victime ale disoluţiei sociale şi bioetice căreia părinţii lor se pregătesc astăzi să-i dea votul, în numele unui "europenism" prost înţeles (de fapt, al descreierisirii fără frontiere).

Adevărata conştiinţă creştină şi europeană nu poate decît să deconspire această iniţiativă în acelaşi timp imundă şi aberantă, ghidată în subsidiar de oculte raţiuni neguţătoreşti, prin care o clasă politică patibulară, după ce a propus României să devină "Draculaland", îi propune mai nou, în repetate rînduri, să devină un fel de "Thailandă a Europei".

Răzvan CODRESCU

---

* A se vedea, pe urmele protestului formulat de Sf. Sinod al B.O.R. şi în 2002, recentele declaraţii ale Biroului de Presă al Patriarhiei, amplu comentate în presă şi pe internet. Pentru o informare mai detaliată asupra diferitelor aspecte ale problemei, a se (re)vedea, între altele, şi broşurile din 2002 intitulate *Faţa ascunsă a prostituţiei legalizate* (realizată de "Grupul de Iniţiativă pentru Apărarea Familiei", grup "alcătuit din profesori universitari, medici, avocaţi, teologi, studenţi, membri ai Comisiei de Bioetică a Patriarhiei Române, ai Centrului de Studii Teologice Aplicate, ai A.S.C.O.R. şi ai Ligii Studenţilor din Universitatea Bucureşti") şi *Legiferarea prostituţiei – o lege a fărădelegii. Argumente moral-religioase, juridice, sociologice şi medicale împotriva dezincriminării prostituţiei* (realizată din iniţiativa şi cu binecuvîntarea Î. P. S. Părinte Teofan, pe atunci Mitropolitul Olteniei, sub egida Centrului pentru Studii de Teologie Aplicată, întrunind semnăturile teologului Ilie Moldovan, juristului Teodor Sâmbrian, sociologului Ilie Bădescu şi doctorului Pavel Chirilă).

PUNCTE CARDINALE Octombrie 2009 Nr. 10/226 PAG. 3

EMANCIPARE & PERVERSIUNE

"Descătuşarea sexului"

Dintr-o problemă între altele, sexualitatea a devenit o obsesie a lumii contemporane. Politicieni, jurişti, filosofi, antropologi, sociologi, medici, psihologi, teologi – toţi se simt datori să-i facă un loc din ce în ce mai mare în preocupările lor. Ideea generală este aceea că mentalitatea tradiţională a îngrădit nelegitim libertatea sexuală şi a ocultat sub tabuuri şi prejudecăţi funcţia individuală şi socială a sexualităţii. Altfel spus: trecutul ne-a lăsat moştenire o viziune eronată a problemei, pe care prezentul este chemat să o corecteze, pe fondul "emancipării" sau "dezinhibării" impuse de "progresul" general al civilizaţiei. Liberalismul sexual, atît în teorie cît şi în practică, devine criteriu al *modernităţii*, indiferent de formele lui de manifestare. S-a ajuns chiar la luarea în discuţie, sub egida O.N.U. (întrunirile relativ recente de la Cairo şi Beijing), a unei noi taxinomii a sexelor, cea tradiţională nemaicorespunzînd, chipurile, realităţilor şi exigenţelor actuale! Ne pasc vremurile în care omenirea va fi "legal" împărţită în 4 sau 5 categorii sexuale (deşi, cu puţină fantezie, s-ar putea scorni chiar mai multe!), simpla condiţie de "bărbat" sau "femeie", ca şi matrimoniul clasic, bazat pe heterosexualitate, devenind irelevante...

Grija exagerată – ceea ce va să zică: prioritară, iar adesea chiar exclusivă – a omului faţă de propriul trup şi de funcţiile imediate ale acestuia este rezultatul consecvent al unui lung proces de *despiritualizare*, inaugurat de antropocentrismul şi naturalismul renascentist, trecînd prin ateismul şi materialismul iluminist, pentru a ajunge la formele de perversiune şi degenerare ale lumii contemporane.

Se vorbeşte uneori, în sens negativ, despre o "animalizare" (într-un limbaj mai crud: "îndobitocire") a speţei umane. Animalul are însă o ingenuitate instinctuală cu care omul nu se poate lăuda. Fiind singura fiinţă vie capabilă să-şi pervertească instinctele prin conştiinţă[1], omul decăzut intră direct într-o condiţie de subanimalitate (vorba lui Topîrceanu, dacă nu mă înşel: omului îi este necesară o mare doză de nesimţire ca să nu roşească în faţa porcului...). Omul modern rămîne tot mai mult dator nu doar icoanei sale spirituale ("chipului" şi "asemănării" lui Dumnezeu), dar şi propriei "animalităţi". Îndepărtîndu-se de centrul spiritual al existenţei, el perverteşte şi dimensiunea materială a fiinţei sale, "ieşindu-şi din fire" sub toate aspectele.

La fel de falsă e şi forţarea unui sens pozitiv al "animalităţii" noastre. Ca să ne întoarcem la problema de la care am pornit, e doar o iluzie că liberalizarea sexuală ar fi echivalentă cu o conformare la "natura umană", cu o asumare "dezinhibată" a celor "fireşti" (în sensul şabloanelor clasice – exploatate *pro domo* – de genul *Naturalia non sunt turpia* sau *Homo sum; nihil humani a me alienum puto)*. Faptul de a poseda *conştiinţă* ne împiedică să fim "animale" – şi în sensul bun, şi în sensul rău al cuvîntului. Omul se poate armoniza cu natura înconjurătoare, dar nu se poate reduce la ea; el o depăşeşte întotdeauna, fie într-un sens, fie în celălalt.

"Natura" omului nu poate fi definită material, iar, creştineşte vorbind, ea nu-şi află sensul fără raportare la Dumnezeul Care S-a făcut om. Modelul umanităţii creştine e Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul – "piatră de poticnire" a tuturor aventurilor noastre naturist-animalizante. Viaţa creştină nu înseamnă doar *secundum naturam vivere*, ci, mai presus de toate, ***imitatio Christi***.

Sînt cu atît mai curioase anumite încercări pretins "teologice" de fundamentare a liberalismului sexual al contemporaneităţii. (O astfel de încercare penibilă – ţinînd de aşa-numita "teologie feministă" ivită în sînul protestantismului, şi mai ales al anglicanismului – s-a tradus mai demult şi-n româneşte: Adrian Thatcher, *Descătuşarea sexului. O teologie creştină a sexualităţii*, Ed. Polimark, Bucureşti, 1995. Autorul încearcă mai cu seamă apologia feminismului şi legitimarea homosexualităţii/lesbianismului, persiflînd Tradiţia şi răstălmăcind Sfintele Scripturi[2]). Fenomenul este caracteristic ariei occidentale, făcîndu-se simţit chiar şi în mediile catolice (ca, de pildă, la o Maria Caterina Jacobelli – autoare ce face mare caz de catolicism – într-o recentă carte despre *Risus paschalis* şi "temeiul teologic al plăcerii sexuale", unde încearcă să-şi legitimeze speculaţiile – psihanalizabile – cu extrase siluite din Toma de Aquino şi din conjuncturale declaraţii papale![3]). Uneori, astfel de discursuri pseudo-teologale se intersectează cu ceea ce se numeşte "antropologia sexelor", sub pălăria încăpătoare a unei pretinse "antropologii creştine". Alteori, totul se varsă în marele ghiveci "holistic" al "spiritualităţii" *New Age* (în care creştinismul este corcit cu elemente magico-naturiste, pe urmele teosofiei şi antroposofiei steineriene).

(continuare în pag. 4)

Răzvan CODRESCU

---

1. "Dintre animale, singur omul are facultatea de a transforma instinctele în acte *voluntare* [...] De aici a rezultat că, în timp ce animalul încătuşat de instincte nu se abate niciodată de la legile naturii, omul, aproape liber, a ajuns să calce în picioare aceste admirabile legi, stabilite [de Dumnezeu] în vederea fericirii lui. Într-adevăr, nu orice om este în stare să cunoască şi să înţeleagă scopurile instinctelor; în aceste condiţii, prerogativa de a-şi alege mijloacele devine, în mîinile omului ignorant sau neînţelept, o armă periculoasă, cu care se poate chiar sinucide. Din admirabila desfăşurare a actelor instinctive, un asemenea om nu remarcă şi nu reţine decît *senzaţiile plăcute* care însoţesc îndeplinirea actelor respective. Şi în loc de a se înălţa pînă la scopul instinctului, el nu mai urmăreşte decît *plăcerea*, devenită unică ţintă a activităţii sale. Or *patima* nu e altceva decît *căutarea exclusivă a plăcerii ce rezultă din satisfacerea unei trebuinţe instinctive deviate* (adică al cărei scop natural este ignorat, neînţeles sau chiar – nu de puţine ori – dinadins relativizat)" (Nicolae C. Paulescu, *Fiziologie filosofică – Vol. I. Instincte sociale. Patimi şi conflicte. Remedii morale*, Editura Anastasia, Bucureşti, 1995, p. 100). Aici ştiinţa se întîlneşte cu înţelepciunea sfinţilor; *Filocalia* aver-tizează mereu asu-pra acestor lucruri, începînd încă de la Sfîntul Antonie cel Mare ("Nu cele ce se fac după fire sînt păcate, ci cele rele după alegerea cu voia" – *Filocalia* rom., vol. 1, ed. 1947, p. 14); Maxim Mărturisitorul, mai ales în *Cele patru sute de capete despre dragoste*, vorbeşte despre *patimi* în termeni aproape "paulescieni": "Patima este o mişcare a sufletului împotriva firii, fie spre o iubire neraţională, fie spre o ură fără judecată a vreunui lucru, sau din pricina vreunui lucru dintre cele supuse simţurilor [...] Sau iarăşi, păcătoşenia este o judecată greşită cu privire la înţelesurile lucrurilor, căreia şi urmează reaua întrebuinţare a lucrurilor [abuzul de lucruri]. De pildă, cînd e vorba de femeie, judecata dreaptă cu privire la împreunare trebuie să vadă scopul ei în naşterea de prunci. Deci cel ce urmăreşte plăcerea, greşeşte în judecată, socotind drept bine ceea ce nu e bine. Aşadar, unul ca acesta face rea întrebuinţare [abuzează] de femeie împreunîndu-se cu ea. Tot aşa este cu celelalte lucruri şi înţelesuri" (*Filocalia* rom., vol. 2, ed. cit., pp. 57-58).

2. O pertinentă radiografie critică a cărţii – de pe poziţii ortodoxe – a apărut în *Puncte cardinale* (anul V, nr. 12/60, decembrie 1995, pp. 8-9): Dora Vrînceanu, "Patologiile feminismului. O pseudo-teologie a sexualităţii". Fundamentală pentru circumscrierea şi judecata ortodoxă a întregii problematici implicate aici rămîne cartea recentă a tînărului ierodiacon Savatie Baştovoi, *Între Freud şi Hristos*, Editura Marineasa, Timişoara, 2001.

3. Nu lipsesc nici divagaţiile strict personale. Aşa, de pildă, după ce caută să ne convingă că, înţeles cum trebuie, creştinismul e cît se poate de deschis capriciilor sexuale ale omului (nici măcar Iisus, ca om, nefiind scutit de ele), ba chiar că relaţiile sexuale ar fi într-un fel icoană a "vieţii trinitare" (!), autoarea are pretenţia de a răspunde la o întrebare delicată, pe care şi-o pune singură: "Ajunşi aici, se iveşte o întrebare: dacă viaţa de relaţie, inclusiv sexuală, e imagine şi împărtăşire a vieţii trinitare, de ce Fiul lui Dumnezeu – după cîte spune tradiţia – a rămas celibatar?". Iată răspunsul: "Poate că este o reflecţie născută din condiţia mea (*dalla mia realtà*) de femeie şi de mamă, dar pe care sigur o poate înţelege oricine a iubit profund o altă fiinţă umană: care dintre noi mamele, care dintre noi îndrăgostiţii (*amanti*), atingînd trupul propriei odrasle nou-născute sau al propriului partener, nu a simţit nevoia irezistibilă de a-l devora (*di farsene cibo*)? Care dintre noi mamele nu şi-a dorit să poată absorbi la loc această carne ieşită din noi înşine? Care dintre noi îndrăgostiţii nu şi-a înfipt dinţii, în fervoarea iubirii, în trupul propriului bărbat sau al propriei femei? *«Ti mangerei di baci»*... [ceea ce, mai pe româneşte, iertată fie-mi paranteza, ar fi un fel de sinteză între «Pupa-te-aş!» şi «Mînca-te-aş!»]... Cine nu a spus sau nu a simţit fraza aceasta? A te uni cu persoana iubită într-o uniune de absorbţie totală; a deveni aliment (*cibo*), a se transforma în viaţă; a ajunge hrană (*nutrimento*) reciprocă, pentru a trăi într-o uniune cît mai completă, mai completă chiar decît cea sexuală... Dacă Iisus s-ar fi căsătorit, s-ar fi dăruit unei singure femei, pentru un număr limitat de ani, într-un loc circumscris acestei lumi şi într-o epocă determinată; tot restul ar fi rămas *«fuori»* [pe dinafară]. Dar forţa copleşitoare a iubirii divine a omului Iisus n-ar fi fost astfel satisfăcută; trebuia să se dăruiască *trupeşte tuturor, în orice epocă*: «Luaţi, mîncaţi! Aceasta este trupul meu [...] pentru voi, pentru toţi»..." (Maria Caterina Jacobelli, ***Il risus paschalis*** *e il fundamento teologico del piacere sessuale*, terza edizione, Editrice Queriniana [Brescia, 1991], pp. 138-140).

O POTAIE GUREŞĂ

Probabil că aţi văzut şi dvs. cîini foarte nervoşi, care latră la oamenii care trec pe drum şi se zbat în lanţ mai mai să se sugrume. Biete corcituri de maidan, care s-au înrăit fiind legate cu un lanţ scurt, neavînd niciodată libertate şi primind mîncare în funcţie de cît de "negre în ceru' gurii" se dovedesc. Cele mai multe astfel de patrupede sînt neputincioase şi laşe, iar dacă ar fi slobozite, ar fugi pe pustii schelălăind sau s-ar gudura dinaintea primului necunoscut, pentru o bucată de pîine. Însă, frica şi nevolnicia nu le împiedică să mai muşte pe la spate, din cînd în cînd, ca o tresărire de orgoliu a ceea ce ar putea fi şi nu sînt.

Ei bine, un astfel de cîine îmi evocă Victor Roncea. De vreun an încoace, băiatul ăsta "rupe" lanţul – mai ales pe internet –, înnebunit de frustrare. În ultimele luni, şi puţinii care l-au luat iniţial în serios s-au distanţat igienic de el, iar omul turbează.

Toate păcatele şi neîmplinirile proprii şi le proiectează asupra celor pe care îi consideră adversari (deşi cum poate fi un căţelandru ştirb adversarul unui leu sau al unui elefant?).

Pentru că nu are nici o urmă de talent – riguros la nimic –, îi urăşte din rărunchi pe toţi cei care au şi îi atacă furibund. Pentru că a cam băut cerneala cînd era mic, pune mîna pe pistol cînd aude de educaţie şi cultură. Suferind de un sever handicap de înţelegere crede că are de-a face numai cu proşti. Pentru că a slugărit toată viaţa pe cineva, nu vrea să admită că există şi oameni verticali. Nesigur pe propria sexualitate, îi împroaşcă pe duşmani: popcnarule, impotentule! Pentru că a fost ciuca bătăilor în adolescenţă – deh, nici fizicul nu l-a ajutat, nici curajul nu l-a dat afară de sub pat – încearcă o revanşă tîrzie, ameninţînd în stînga şi în dreapta cu bătaia. Ce face dacă vreunul dintre cei vizaţi îşi pune mintea cu el? Păi, ce-a făcut recent, cînd a fost cotonogit de un reporter de la Academia Caţavencu, strigă "Poliţia!" şi îşi plînge singur de milă pe blog.

Pentru că el trăieşte numai din intrigă, bîrfă şi minciună, i se năzăresc tot timpul conspiraţii – locale sau planetare, după caz.

A încercat toate diversiunile posibile ca să spargă unitatea Bisericii şi să pară un fel de Superman al românismului şi al ortodoxiei, dar cînd se uită în oglindă descoperă aceeaşi potaie gureşă, care se hrăneşte din gunoaie. Asta îl scoate şi mai tare din minţi.

Sentimentele îmi sînt amestecate în legătură cu el, dar predomină mila, întrucît, la urma urmei, nu este decît o victimă. Toate datele sale biografice şi de parcurs l-au adus aici. Şi mă simt vinovat că l-am tratat ca pe un adversar malefic (m-a păcălit pînă acum pişicherul), cînd s-ar fi cuvenit să-l mîngîi pe cap şi să-i spun un cuvînt bun, salvîndu-l de la sinucidere.

Încerc să-mi răscumpăr greşeala: Victoraş, şezi mumos, că-i păcat de tinereţile tale să te spînzuri în lanţ!.

Claudiu TÂRZIU

EMANCIPARE & PERVERSIUNE

(urmare din pag. 3)

Este simptomatic acest pseudo-creştinism ce-şi revizuieşte propria tradiţie în numele... "descătuşării sexului"! Foarte des este invocat faptul că omul este făcut "după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu"; dar cum pe Dumnezeu contemporaneitatea Îl ignoră, speculaţiile iau calea inversă: sînt înregistrate "obiectiv" datele imediate ale umanului şi apoi este reconstruită, cu o erudiţie dece-rebrată sau tendenţioasă, o imagine a divinului care să le suporte! Ca în vechiul păgînism, divinitatea este aproximată, de fapt, după chipul şi asemănarea omului; nu *teo*-logia catalizează *antropo*-logia, ci cea din urmă o ajustează procustian pe cea dintîi. Se face simţită ambiţia omului de a-şi înnobila teoretic degenerescenţa, fără să-şi pună problema "fundamentalistă" a profanărilor, pentru că, în fond, totul stă sub semnul desacralizării. Materialismul se deghizează în spiritualism, aşa cum Satana "se îmbracă în înger al luminii" (*II Corinteni* 11, 14). Sexualitatea "descătuşată" ţine să cocheteze, cultural, cu Absolutul. Dar pentru această aberantă concomitenţă între "rai" şi sex există la români o vorbă pe cît de crudă, pe atît de lămuritoare...

De aceea nu pot decît să mă simt solidar, în această privinţă, cu "buna sălbăticie" a Ortodoxiei.

"Disoluţia sexelor"

Una dintre smintelile lumii actuale este şi ceea ce am putea numi "disoluţia sexelor"; ea ţine de tendinţa generală a omului modern de a se opune, cu fapta sau măcar cu gîndul, rînduielilor firii, ceea ce va să însemne, creştineşte vorbind, ordinii pe care Dumnezeu a lăsat-o în Creaţia Sa (ceea ce neamţul a numit *Gottes Erhaltungsordnungen*, "orînduirile dumnezeieşti de conservare a lumii"). Nu este vorba decît pînă la un punct de slăbiciunea cărnii sau a minţii; îndărătul acestor manifestări stă, mai mult sau mai puţin conştientizat, un rău mult mai adînc, pe care Părinţii îl numiseră "rădăcină a tuturor celorlalte rele": *orgoliul* de tip luciferic, *revolta* creaturii împotriva Creatorului. Plecînd de la o înţelegere dizolvantă a libertăţii, nu mai suferim *determinaţiile absolute*, care ţin de înţelepciunea divină, ci am vrea să ne *auto-determinăm* după propriile noastre capricii. Sîntem, urmînd expresia apostolică, oalele care cer socoteală Olarului că le-a făcut aşa şi nu altfel (în loc să-I mulţumească pentru că le-a adus la existenţă şi le-a dat un rost, suflînd peste ele "duh viu" şi oferindu-le putinţa de a fi mai mult decît nişte hîrburi: "vase" ale harului Său, care biruie moartea).

Pe lîngă relaţiile homosexuale şi operaţiile de schimbare a sexului (care reprezintă consecinţa ultimă a acestui sexualism dizolvant), mişcarea feministă joacă un rol important, fiind principala pîrghie a aşa-numitei "emancipări" a sexului "frumos", dar "slab". Ne paşte – în limbaj caragialesc – femeia care vrea să fie "bărbată" (sau care se vrea suficientă sieşi chiar şi sub raport sexual: lesbianism, autoerotism). Nae Ionescu avea dreptate să remarce că feminismul nu este altceva decît expresia *lipsei de feminitate* (aşa cum efeminarea nu poate fi decît o criză a masculinităţii). Femeia modernă se simte nedreptăţită prin însuşi faptul de a fi femeie într-o lume a prevalenţei virile (amendate cu termenul de "sexism"), dar în spatele acestei nemulţumiri particulare, mai mult sau mai puţin mărturisite, se ascunde drama generică a umanului dezdumnezeit: "ieşirea din fire". Cît de departe am ajuns de acel "etern feminin" (*das Ewigweibliche*) care trăgea Firea spre înalturi!

Feminismul ne apare direct proporţional cu descreştinarea lumii. Căci, fără să pună problema falsă a egalităţii şi fără să recurgă la aberaţiile "teologiei feministe" de astăzi, creştinismul îi redase femeii demnitatea principială. Dacă prin femeie (*Eva*) a intrat păcatul în lume, tot prin femeie (*Maria*) a venit mîntuirea de păcate. Născătoarea de Dumnezeu reprezintă icoana ideală a feminităţii, însumînd, în chip tainic, *maternitatea* şi *fecioria*. Cultul marianic a contribuit decisiv la reconsiderarea statutului religios şi social al femeii, pe care creştinismul a ridicat-o la înălţimi pe care feminismul n-o s-o poată ridica niciodată. Femeia creştină, născută mistic din *fiat*-ul Mariei, este angajată plenar în iconomia mîntuirii neamului omenesc: ea este izvor de viaţă şi de înviere.

"Bărbatul, luptător şi tehnician, dezumanizează lumea; femeia, rugătoare, o umanizează prin calitatea ei de mamă chemată să vegheze asupra oricărei fiinţe omeneşti ca asupra propriei sale odrasle. Dar femeia îşi va împlini menirea numai dacă va primi slujirea «fecioarelor înţelepte» din parabolă, ale căror candele erau pline de darurile Duhului, numai dacă, *gratia plena*, o va urma pe *Theotokos* – Născătoarea de Dumnezeu [...]. În faţa tragediei lumii a treia, în faţa materialismului, a pornografiei, a drogului, în faţa tuturor elementelor descompunerii demonice, femeia este cea care, după ce a spus cu Sfînta Fecioară *fiat*, este predestinată să spună astăzi *nu*, să-l oprească pe bărbat pe marginea prăpastiei, să-i arate adevărata lui chemare...", spunea Paul Evdokimov[4].

Dumnezeu i-a rînduit femeii *ca femeie* un rost fundamental în dinamica soteriologică a umanului. Fuga femeii de propria ei feminitate, ca şi nostalgia corelativă a unei ordini matriarhale, nu poate fi, din perspectivă creştină, decît un aspect tragic al fugii omului de propria lui mîntuire. Bărbatul şi femeia sînt deopotrivă responsabili, înaintea lui Dumnezeu, de înstrăinarea de sine a firii omeneşti; ei nu-şi pot afla plinătatea decît *laolaltă* şi *ca atare*, rugători de-a dreapta şi de-a stînga lui Hristos, aşa cum ni-i înfăţişează icoana de tip *Deisis*, în care acelaşi Evdokimov (*op. cit.*, p. 267 şi urm.) vedea imaginea arhetipală a comuniunii umanului cu divinul – mod de transcendere mistică a sexelor, iar nu de anulare a lor.

Îndărătnică *să devină ceea ce este*, femeia modernă se chinuie, caricatural, *să devină ceea ce nu este*[5]! Creştinismul (forma supremă de *ordine*) a adus cu sine *transfigurarea* femeii, în vreme ce feminismul (care este numai o formă de *anarhie* post-creştină) n-a putut aduce decît *desfigurarea* ei.

În ultimă instanţă, *problema* actuală a femeii nu aparţine nici feminismului, nici antifeminismului, ci – lucru pe care se cade să-l conştientizăm în toată gravitatea lui – destinului generic al umanităţii "apocaliptice"[6].

4. Cf. *Femeia şi mîntuirea lumii*, Editura Christiana, Bucureşti, 2004, p. 8. Un eseu al lui P. Evdokimov pe aceeaşi temă – "Vocaţia religioasă a femeii" – a apărut mai demult şi în *Puncte cardinale*.
5. Avem aici reflexul unei tendinţe mai generale a omului modern: el se vaită de ceea ce nu este şi uită să valorifice ceea ce este. În termeni paulinici, aceasta ţine de confuzia "darurilor", pe fondul acelei "crize a stării de har" despre care vorbea un Mircea Vulcănescu.
6. "Căci va veni o vreme cînd nu vor mai suferi învăţătura sănătoasă, ci – dornici să-şi desfete auzul – îşi vor grămădi învăţători după poftele lor, întorcîndu-şi auzul de la adevăr şi abătîndu-se către basme" (*II Timotei* 4, 3-4). Omul "smintelilor de pe urmă" este, înainte de toate, cel ce sfidează Realul şi Adevărul; cel ce, "stînd strîmb" în existenţă vreme prea îndelungată, nu mai ştie, nu mai poate sau nu mai vrea "să judece drept".

PLÂNSUL MAICII DOMNULUI

În 29 august Biserica Ortodoxă prăznuieşte tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul. Sărbătoarea este marcată în zona Beiuşului prin hramul Schitului Huta. După terminarea slujbei religioase, dintr-o icoană a Sfintei Fecioare a izvorât mir frumos mirositor. Credincioşii aflaţi la faţa locului au rămas până târziu, cântând cântece închinate Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Sâmbătă 29 august 2009, la hramul Schitului Ortodox Huta, au participat peste 300 de persoane venite în pelerinaj din Oradea, Alba, Cluj, Arad şi localităţile învecinate. Schitul Huta are două hramuri: primul este al Sfintei Teodora de la Sihla, iar cel de-al doilea hram este închinat Sfântului Ioan Botezătorul.

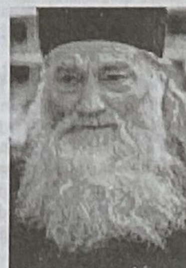
Slujbele religioase au început din ajun cu privegherea de noapte, după rânduiala Sfântului Munte Athos, continuând sâmbătă dimineaţa cu celelalte rânduieli, urmate de Sfânta Liturghie.

După terminarea Sfintei Liturghii, în timp ce unul dintre preoţii prezenţi împărţea anafora, o credincioasă a observat că din ochiul drept al unei icoane curgea mir frumos mirositor. Icoana respectivă este o litografie lipită pe lemn, copie după icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului din Kazan (Ucraina). Iniţial preoţii au crezut că din greşeală cineva s-a atins de icoană şi a uns-o cu mir. După ce au şters icoana, mirul a început să izvorască din nou. După ce au şters-o de mai multe ori, au observat că mirul nu încetează a curge. Văzând aceasta, o parte dintre credincioşii prezenţi s-au adunat în jurul icoanei, cântând imne dedicate Maicii Domnului, moment în care din retină curgea tot mai mult mir.

Pentru credincioşii prezenţi această minune a fost un moment de bucurie duhovnicească, în timp ce vieţuitorii schitului consideră că e un semn pe care Maica Domnului îl dă: „Ne aşteaptă vremuri grele. De cele mai multe ori când vine o prigoană sau o perioadă grea se întâmplă astfel de minuni, cum a fost şi în cazul icoanei de la Nicula, şi altele" – zice părintele Eftimie Mitra, continuând: „Acum e bine să ne bucurăm de tot ce poate fi duhovnicesc, că nu se ştie cât vom mai putea face acest lucru. Aceasta poate fi o întărire şi o încurajare din partea Maicii Domnului pentru vremurile ce vor urma. Dacă va fi aşa sau altfel, vom vedea în viitor".

Prof. Cristian MARC

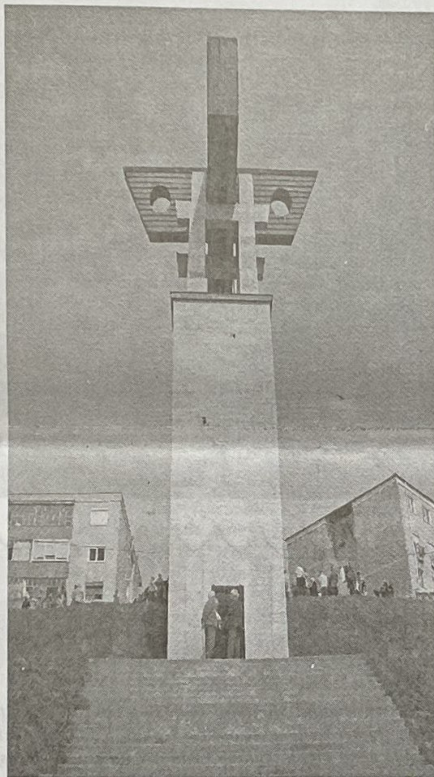
Părintele Iustin Pârvu despre lacrimile Maicii Domnului din icoana de la Huta (dintr-o conversaţie cu un grup de pelerini bihoreni)

Într-o discuţie cu un grup de credincioşi din Bihor, Părintele Iustin Pârvu de la Mânăstirea Petru Vodă, jud. Neamţ, a afirmat că ceea ce s-a petrecut pe 29 august 2009 la Huta *"este o mângâiere din partea Maicii Domnului pentru credincioşii din zonă"*.

Icoana originală a Maicii Domnului din Kazan este considerată de ruşi ca o icoană apărătoare împotriva ereziilor şi a vremurilor de prigoană. Pornind de la comparaţia cu originalul, pelerinii bihoreni au întrebat dacă are vreo legătură plânsul icoanei de la Huta cu semnificaţia icoanei originale, la care marele duhovnic a spus: *"Până acum a fost vremea mărturisirii, de acum nu mai e mult până ce va veni vremea muceniciei"*.

RAPORTUL COLONELULUI CRĂCIUN CĂTRE MINISTERUL DE INTERNE LA ÎNCHEIEREA REEDUCĂRII (III)

În cadrul documentării sale pentru volumele *Valeriu Gafencu, Sfântul închisorilor* (apărut la Editura Reîntregirea din Alba Iulia, în 2007) și *Viața Părintelui Calciu după mărturiile sale și ale altora* (apărut la Editura Christiana din București, tot în 2007), monahul Moise Iorgovan, de la Mânăstirea Oașa, a descoperit și fotocopiat acest document, reprodus integral de d-l Demostene Andronescu în anexele recentului său volum *Reeducarea de la Aiud. Peisaj lăuntric. Memorii și versuri din închisoare* (Ed. Christiana, Buc., 2009). Documentul – elaborat *pro domo sua*, acum exact 45 de ani, de unul dintre cei mai perfizi torționari: colonelul Gh. Crăciun, directorul penitenciarului de la Aiud – este un adevărat monument de abjecție mistificatoare, dovedind ce voiau de fapt comuniștii, care erau metodele lor și de ce speță erau oamenii care îi slujeau. Raportul consemnează, cu exagerări și jumătăți de adevăruri, situația în care au fost aduse victimele după mai mulți ani de șantaj și teroare psihologică. Publicăm în acest număr ultima parte. Menționăm că a fost păstrată, în mare, ortografia originalului. *(Redacția)*

De la Nicolae Petrașcu, fost comandant general legionar, am obținut o declarație de 85 de pagini, care îl prezintă pe Corneliu Zelea Codreanu din punct de vedere: *național-creștin, moral* și *intelectual*.

Pe baza datelor cunoscute de el și alți legionari, arată despre C. Z. Codreanu că provine din familia galițianului Nicolae Zelinschi, căsătorit cu o femeie de naționalitate maghiară, cu care a avut două fete și un băiat, și pe care apoi a ucis-o din gelozie. Arată că băiatul lui Nicolae Zilinschi – Ion – a ucis un băiat, adversar de joacă, s-a căsătorit cu Brauner de origină germană, a avut mai mulți copii, printre care pe Corneliu Zelea Codreanu.

C. Z. Codreanu deci este după bunic, tată, bunică și mamă, de origină: galițian, ungur și neamț. Este descendent din bunic și tată – criminal. El s-a îmbrăcat în straie românești și s-a intitulat reprezentantul aspirațiilor naționale române. El și-a început cariera politică prin acte de huliganism, bătăi și omor. Nicolae Petrașcu a demonstrat în continuare convingător că șeful "Gărzii de Fier" a folosit biserica în scopurile lui criminale, amestecând posturile și rugăciunile, prapori și icoane, cu cadavre și sânge, care lui îi dădeau satisfacție deplină.

L-a înfățișat pe Corneliu Zelea Codreanu ca un om imoral, afacerist, proprietar de turme de oi, om care primea sume mari de bani de la fabricanți ca: Malaxa, Auschnit, Mociornița, Gigurtu și alții. A vorbit despre scandalurile amoroase din familia Codreanu, ale soției, tatălui, surorilor, fraților, ale lui ș.a.m.d. De asemenea a vorbit despre cartea "Pentru legionari", pe care i-a făcut-o el, înfățișându-l din punct de vedere intelectual ca om fără posibilități.

A explicat celor care credeau în mitul lui C. Z. Codreanu și-l considerau supra-om, că-n România burghezo-moșierească a fost posibil să fie declarat sfânt și Petrache Lupu, un bâlbâit, analfabet și sifilitic, deci să nu fie de mirare că s-a creat aureolă în jurul lui C. Z. Codreanu, care nu era bâlbâit, era licențiat în drept și avea asemănare cu Petrache Lupu, numai că era sifilitic ca și el.

Nicolae Petrașcu a demonstrat că-n mințile fanatice ale legionarilor familia lui Codreanu este asemănătoare cu cea a lui Dumnezeu. Astfel, după legendele biblice, D-zeu este nevăzut și trăiește în ceruri. Pe pământ și-a trimis fiul lui pentru mântuirea neamurilor. În "Garda de Fier", Ion Zelea Codreanu este șeful spiritual și el și-a lăsat fiul pe pământ, pentru mântuirea neamului românesc. Legenda biblică spune că D-zeu a prezis învierea neamurilor. Și C. Z. Codreanu a prezis învierea neamului românesc. În cer a fost război între oștile satanei și oștile lui D-zeu. D-zeu a avut doi generali, pe arhanghelul Mihail și Gavril. Unul din acești generali a trecut alături de familia Codreanu, acordându-i patronajul în lupte și înarmând pe C. Z. Codreanu pentru a-l ucide pe Manciu.

În familia lui D-zeu a fost Fecioara Maria care l-a născut pe Isus Cristos, fără bărbat, cu puterea duhului sfânt. Și-n familia lui Codreanu a fost Iridenta, care s-a măritat cu feciorul protopopului Moța din Orăștie și care, la fel ca și Fecioara Maria, trebuia să nască fiu cu puterea duhului sfânt.

Vorbind despre Horia Sima, a arătat incapacitatea lui politică, activitatea lui slugarnică și trădătoare, activitatea îndelungată în slujba lui Moruzov, crimele săvârșite pentru a-și netezi drumul spre putere și altele.

Nicolae Petrașcu și-a înfățișat și trecutul lui criminal, arătând responsabilitatea pe care o are față de țară, pe care a trădat-o, față de oamenii pe care i-a târât în pușcării. S-a adresat unor legionari ca Ilie Nicolescu, Ghica Alexandru și alții, dându-le epitete de iehoviști, mistici și întunecați la minte. Declarația lui, completată de aceea a Dr. Popovici Alexandru, fost secretar general la Ministerul Sănătății în timpul guvernării legionare, au înfățișat pe C. Z. Codreanu ca paranoic și pe Horia Sima ca schizofrenic.

Cei doi, Nicolae Petrașcu și Popovici Alexandru, au demonstrat legionarilor gradul de îndobitocire, înapoiere și lipsă de cultură în care au trăit ani de-a rândul, crezând în idoli, care de fapt nu reprezentau nimic.

Procesul restructurării elementelor legionare a durat aproape 6 ani de zile.

Ca bilanț al rezultatelor muncii informative și cultural-educative, înregistrăm la activ, rezultate care merită subliniate. Procesul a fost îndelungat, profund și uneori dramatic, a necesitat efort susținut din partea Grupului Operativ de la Aiud. Am lucrat cu 17 ofițeri, din care pe parcurs au mai plecat, astfel că din 1962 lucrăm cu 12 din aceștia, un număr de 7 fiind acoperiți în funcțiile de supraveghetor, având atribuții, loc de stat, uniformă și toate corespunzătoare funcției și gradului de plutonier.

Lucrătorii noștri au intrat treptat în munca informativă, apropiindu-se în procesul de cunoaștere de elementele legionare, ajungând până la urmă să lucreze în condiții bune cu agentura.

În decursul anilor a crescut așa de mult prestigiul lucrătorilor noștri, încât comandanți legionari ca Mircea Nicolau, Nistor Chioreanu, sunt fericiți că se bucură de atenția plutonierilor Rădulescu Nicolae, Lungu Aurel, Suărășan Alexandru, Ciumacenco Ioan, Blăjuț Mihai și alții.

Partea pozitivă a muncii ne este confirmată de legionarii care produc bunuri materiale în folosul statului nostru. Acei legionari ca: Ilie Nicolescu, Brahonschi Gheorghe, Călin Aurel, Bulhac Andronic, Rusu Ioan-Nelu care aveau comandamentul de garnizoană Aiud, care au organizat incendierea fabricii, care au bătut pe directorul fabricii și alte cadre, aceia care în 1959 nu salutau cadrele penitenciarului, socotind că este sub demnitatea lor, nu consimțeau să scrie articole la gazeta de perete, îl socoteau sfânt pe C. Z. Codreanu, și-l considerau mare om politic pe Horia Sima, tot ei sunt aceia care au ridicat producția în fabrica noastră, de la 10.000.000 lei în 1959, la 20.000.000 lei în 1964, reducând numărul muncitorilor de la 650, la 300, folosind același utilaj, dar făcând inovații și raționalizări.

Ei sunt cei care în anul 1959 au făcut 11 inovații; în 1960, 40; în1961, 175; în 1962, 402; în 1963, 407; în 1964, 392, cu o eficiență economică de peste 5.000.000 lei. Tot ei au scris peste 11.000 articole la gazeta de perete.

Dintre aceștia au dat declarații cei care mai aveau materiale legionare ascunse, armament sau alte fapte nedeclarate la anchetă. Astfel: Ștefănescu Petre-Mangiru a dat o declarație organelor noastre, că are ascuns un pistol cu cartușe, uniformă legionară completă și alte materiale cu conținut legionar. Crișan Ion, preot, a declarat că are ascunse în biserica în care a slujit, portretele lui C. Z.Codreanu și Ionel Moța. Turcin Ilie a declarat activitatea legionară desfășurată de 4 elemente, necunoscute până acum organelor noastre. Cazacu Aurelian a declarat că posedă ascunse 3 caiete cu poezii de Radu Gyr, Nichifor Crainic și alți legionari, Cazacu Tiberiu a declarat că are ascunse 3 cărți legionare.

Asemenea declarații au mai făcut și alți legionari. Despre unele din acestea am primit confirmarea celor declarate, prin găsirea materialelor sau identificarea elementelor din partea Direcțiilor regionale M.A.I., cărora le-au fost trimise.

Ei sunt aceia care au amenajat o sală cuprinzând aproximativ 350 m.p. din pereți acesteia cu tablouri, care înfățișează aspecte din activitatea criminală a organizației legionare, pe de o parte, iar pe de altă parte, din realizările regimului democrat-popular. Pe mesele acestei săli sunt expuse 70 de cărți, totalizând aproximativ 10.000 de pagini, în cuprinsul cărora sunt demascate activitatea organizației legionare, șefilor ei, cât și a acelora care au contribuit la întocmirea lor. Autorii acestor cărți sunt Dancu Cristofor, Nicolae Petrașcu, Paleologu Octavian, Mihalexe Stere, Săveanu Silviu, Grigorescu Nicolae, Chica Dumitru, Manta Octavian, Veselovschi Iosif, Nistor Chioreanu, Mircea Nicolau și alții.

La partea activă a muncii cultural-educative, adăugăm un număr de 500 agenți, recrutați la Aiud și folosiți de lucrătorii noștri cu rezultate bune.

Au fost scrise peste 40 de articole demasca-toare la ziarul "Glasul Patriei", semnate de Nichifor Crainic, Dumitrescu-Borșa, Vojen Ioan-Victor, Radu Gyr, Costea Iosif, Budișteanu Radu, Stăniloae Dumitru, Boborodea Viorel și Parpalac Gheorghe.

În prezent, în general, legionarii din Penitenciarul Aiud au o comportare bună, sunt preocupați de muncă și fac eforturi în direcția restructurării lor.

În munca desfășurată la Aiud, am folosit cu bun rezultat decretele prin care, conducerea statului a grațiat pe unii legionari de restul pedepsei. Cu ocazia eliberărilor, am organizat ședințe cu cei care beneficiau de decret și cu unii din cei care continuau să rămână în detenție. Cu ocaziile respective, s-au făcut în plus declarații autodemascatoare de către cei ce plecau și demascatoare pentru cei ce rămâneau.

Cităm din declarația legionarului F.D.C.-ist Vasiliu Constantin, care adresându-se lui Ilie Nicolescu, i-a spus:

"D-le Nicolescu, tot timpul te arăți bisericos nevoie mare, în loc să vii și să-ți recunoști vinele, continui să te menții pe poziție legionară, deoarece nu vrei să-ți distrugi mitul și să-ți dai cărțile pe față. Îți spun acum la despărțire: ești un criminal și în prezent și atâta timp cât te menții pe poziție legionară, nu te vei putea numi altfel".

☛

Icoana Noilor Martiri realizată la Sf. Mânăstire Diaconeşti

Adresându-se lui Nistor Chioreanu, i-a spus: "Şi dumneata, D-le Nistor Chioreanu, continui să pozezi în erou legionar. Şi D-ta ai avut un amestec în furtul de la Palatul C.F.R., însă acum negi cu neruşinare acest lucru. Aruncă masca şi spune adevărul! Nu te ruşina de adevăr şi nu mai plânge când legionarii te consideră pe bună dreptate trădător şi criminal".

Sotirescu Ştefan, cu aceeaşi ocazie, adresându-se lui Ilie Nicolescu, i-a spus:"Degeaba vrei să pari un om nevinovat, un sfânt, eşti un criminal! Nu-ţi fie ruşine să declari toate mârşăviile pe care le-ai săvârşit, mai ales în perioada detenţiei, când erai şef la Aiud, ai bătut oameni, i-ai îndemnat să ţină posturi, să facă rugăciuni, i-ai instigat pe unul împotriva altuia, le-ai schilodit sufletele. Pentru toate acestea, singurul cuvânt care ţi se potriveşte este cel de criminal".

Scrisorile primite de la cei eliberaţi şi unii membri de familie ale celor din penitenciar, au fost folosite cu succes în munca cultural-educativă. În aceste scrisori se vorbeşte despre realizările poporului nostru, se dau îndemnuri pentru cei care continuă să se menţină pe poziţie refractară în munca cultural-educativă.

La Aiud au fost alfabetizaţi peste 200 de legionari, unii dintre ei, după punerea în libertate, adresând scrisori de mulţumire administraţiei şi demascând pe şefii legionari din penitenciar, care i-au ţinut în întuneric zeci de ani. Am organizat calificarea a sute de legionari, mulţi dintre ei preoţi, avocaţi, funcţionari, absolvenţi de liceu, care renunţând la profesiile lor, au înţeles să se califice în meserii care să le permită să lucreze alături de oamenii muncii din ţara noastră.

Cutcan Eusebiu, preot, cunoscut cu activitate legionară până în anul 1962, cel care în fabrica penitenciarului a botezat pe unii trecându-i la catolicism, pe alţii i-a mărturisit, i-a împărtăşit etc., purta discuţii duşmănoase, fiind scos din colectiv şi lucrat individual 6 luni de zile, apoi demascat în faţa a 800 de legionari să desfacă botezurile şi celelalte făcute de el, mai târziu s-a calificat sudor, calificând şi pe alţi preoţi în această meserie.

Au fost obţinute rezultate bune în întrecerile în muncă organizate, se execută lucrări de calitate, se îndeplinesc normele etc.

Foarte mulţi din şefii legionari au considerat că este o datorie a lor de a răscumpăra greşelile trecutului şi atunci când au fost recrutaţi ca agenţi au consimţit, arătând că doresc să ajute organele noastre şi că se bucură că le acordăm încredere.

Succesele poporului nostru, metodele folosite în munca cultural-educativă, eliberările care s-au făcut înainte de termen, au zdrobit "Garda de Fier", cea mai criminală organizaţie creată de burghezie în ţara noastră.

Putem garanta de mulţi şefi legionari că vor avea comportare bună şi detestă trecutul lor criminal. Sunt sute de legionari din aceia care au spus public că sunt cuprinşi de ruşine şi se simt în stare să facă orice pentru a-şi spăla păcatele trecutului.

Dacă afirmăm cu legitimă mândrie că am zdrobit "Garda de Fier" cu stâlpii ei principali ca: Nichifor Crainic, Radu Demetrescu-Gyr, Nicolae Petraşcu, Dumitrescu Ion-Borşa, Dumitru Groza, Nistor Chioreanu, Radu Mironovici şi alţii, înregistrăm la pasiv elemente puţine la număr, dar cu poziţie criminală, care sunt gata oricând să-şi arate duşmănia, să verse venin acolo unde trăiesc. Nu sunt mulţi la număr, dar sunt foarte periculoşi. Unii au plecat din Aiud, alţii au fost trimişi în alte penitenciare, mai cu seamă în Deltă, de unde au fost eliberaţi, dar în acelaşi stadiu.

Pe baza experienţei noastre câştigată în cei aproape 6 ani de activitate şi a cunoştinţelor avute anterior despre "Garda de Fier", putem spune că-i privim cu bucurie pe legionarii restructuraţi, care s-au încadrat şi se încadrează în procesul muncii şi-n societate, dar în acelaşi timp folosesc, pentru tovarăşii care mă ascultă, cuvântul Tovarăşului Vice-preşedinte al Consiliului de Miniştri şi Ministrul al Afacerilor Interne, General Colonel Alexandru Drăghici: "Lucrătorul de securitate trebuie să verifice şi să nu se bazeze pe încredere". Atât legionarii, cât şi naţional-ţărăniştii, liberalii şi alţi contrarevoluţionari, care au trecut prin Penitenciarul Aiud, chiar cei care au avut poziţia cea mai bună, trebuiesc controlaţi şi verificaţi.

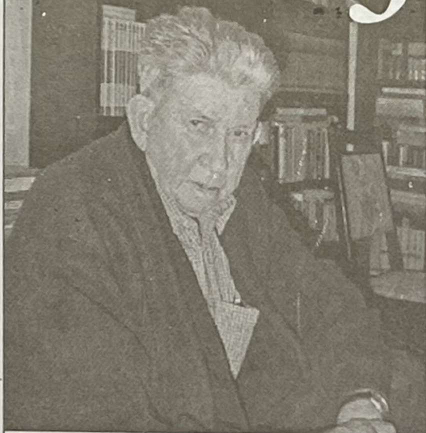
Naţional-ţărăniştii de la Aiud, ca Faina Licinius, Busuiocescu şi alţii, afirmă la această dată că guvernul este nevoit să facă eliberările din penitenciar pentru a-şi îmbunătăţi relaţiile cu americanii, englezii şi alţii şi că, desigur, urmează ca ei – ţărăniştii – să fie solicitaţi să participe la guvernare. Nicolae Petraşcu i-a combătut, arătându-le că dacă conducerea noastră n-a admis în 1946, când în ţară era foamete, să-şi întărească relaţiile în acest fel cu imperialiştii, în nici un caz nu va face aceasta acum.

Păreri asemănătoare cu ale ţărăniştilor amintiţi, au şi unii legionari ca: Ţintă Nicolae, Nicolae Lupu şi alţii, care au afirmat faţă de elemente restructurate, următoarele: "Noi vom fi eliberaţi şi fără să trecem prin munca cultural-educativă, va fi vai şi amar de voi care v-aţi compromis".

Din cele prezentate, rezultă că unii duşmani, ca număr, au fost restructuraţi în detenţie, dar sarcina noastră, ca lucrători de securitate, este să cunoaştem pe fiecare în parte cum acţionează în libertate, să ducem o muncă de calitate cu agentura, pentru a pătrunde acolo unde va fi nevoie şi să informăm permanent conducerea Ministerului nostru despre activitatea şi comportarea elementelor ieşite din detenţie.

ŞEFUL GRUPULUI OPERATIV AIUD,
Colonel de Securitate,
Crăciun Gheorghe

GABRIEL CONSTANTINESCU 3

RĂSPUNSURI PE LUNĂ

Că şi în numărul precedent, voi încerca să formulez răspunsurile împreună cu d-l prof. Nicolae Pop, vechiul nostru colaborator, a cărui competenţă în domeniul istoriei şi a cărui experienţă în domeniul didactic îl recomandă cu prisosinţă pentru temele abordate.

1. A început şi anul şcolar, a început şi anul universitar. Cum apreciaţi starea generală a învăţământului din România după 20 de ani de reformare postcomunistă?

Avem convingerea că nu greşim dacă afirmăm că în instituţia în care trebuie să se clădească premisele solide şi sănătoase ale naţiunii starea lucrurilor este dezastruoasă. Încă de la naşterea statului naţional român modern şi continuând cu perioada de dinaintea Marii Uniri şi cu cea interbelică, Şcoala a cunoscut o evoluţie ascendentă, integrându-se perfect în fenomenul cultural european şi servind cu dăruire interesele naţionale fundamentale, drept care s-a bucurat de atenţia şi preocuaprea permanentă a oamenilor politici ai vremii. La toate nivelurile şi ciclurile de şcolarizare, învăţământul românesc, cu toate inerentele dificultăţi, era deservit de dascăli devotaţi, adevăraţi apostoli ai neamului fiind învăţătorii, mai ales cei din lumea satelor, din care s-au ridicat întregi contingente de elite româneşti.

Ciclul secundar era deservit de un corp profesoral de elită, al cărui nivel de pregătire putea rivaliza oricând cu cel al profesorilor universitari. Aceştia au fost cei care au modelat caracterele învăţăceilor întru devenirea lor ca personalităţi de nădejde ale lumii româneşti.

Cât priveşte universităţile româneşti din perioada interbelică, dar şi din anii care au precedat această perioadă, acestea nu erau cu nimic mai prejos de cele din Europa occidentală, atât în privinţa calităţii umane şi nivelului de pregătire al studenţilor, cât şi a competenţei şi rigorii ştiinţifice şi academice a corpului profesoral. Valori recunoscute pe plan mondial, ca Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea Vulcănescu şi mulţi alţii, sunt produse ale şcolii superioare româneşti din perioada de după Marea Unire. În acest context al formării autenticelor valori elitare, aspectul moral al atmosferei din şcoala românească nu poate fi trecut cu vederea. Nimănui şi niciodată nu i-ar fi putut trece prin minte că-n şcoala românească o diplomă sau un titlu academic s-ar fi putut dobândi prin mijloace pecuniar-comerciale. Ar fi un lucru de o absurditate absolută să ne imaginăm că personalităţi ca Titu Maiorescu, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga, Emil Racoviţă, ca şi întreaga pleiadă de universitari contemporani lor, ar fi putut acorda diplome şi titluri universitare altfel decât pe temeiurile meritelor autentice.

Acest magnific edificiu, aureolat de sacralitatea muncii de educare şi instruire a celor cărora le aparţine mereu viitorul, s-a prăbuşit o dată cu instaurarea regimului comunist. "Politica a fost cea care a decimat profesorii valoroşi şi a lipsit întregi generaţii de români de nenumăraţi mentori autentici. Unii au murit în puşcăriile comuniste şi la Canal, alţii au fost împinşi în Exil, alţii au fost izgoniţi din şcoli şi trimişi la şaibă, de teamă că ar putea contamina cu moralitate şi decenţă o generaţie programată să trăiască în genunchi", afirmă d-l Dan Cristian Turturică, directorul cotidianului *România liberă*, una dintre puţinele publicaţii ale presei centrale actuale în care spiritul de obiectivitate nu a fost înlocuit în totalitate de propagandă şi mercantilism.

Urmările deturnării menirii Şcolii şi a demolării statutului slujitorilor catedrei de la toate nivelurile de învăţământ s-au materializat în apariţia unei pseudo-intelectualităţi sfertodocte sau în ascensiunea publică a unor semi-analfabeţi ca Marian Vanghelie sau Gigi Becali. Starea de anormalitate se face vizibilă la toate nivelurile Şcolii româneşti, de grădiniţă până la universitate, dar atinge nivelul cel mai îngrijorător în cazul ciclului universitar, unde, într-un procent mai mult decât îngrijorător, faptele arată că singura preocupare a pretendenţilor la titluri universitare este obţinerea "diplomei" prin orice mijloace, dintre care cel mai frecvent este cumpărarea acestora ca o marfă de contrabandă. Să mai menţionăm că este vizibilă lipsa de consistenţă a "pregătirii universitare" şi legătura ei cu proliferăarea universităţilor din lumea semi-urbană şi până la "fenomenul" Universităţii Spiru Haret, cu filiale transcontinentale.

Tentativele de a pune capăt stării dramatice cu care se confruntă învăţământul românesc au eşuat lamentabil. La iniţiativa preşedintelui ţării, s-a încercat fundamentarea unui "pact naţional pentru educaţie", cu participarea factorilor politici responsabili din toate partidele, acţiune care a eşuat şi ea, nepăsind stadiul de (bună)intenţie. O soartă asemănătoare a avut şi "proiectul Miclea" pentru reformarea în profunzime a învăţământului românesc, proiect sprijinit de asemenea de către preşedinte. O garanţie a calităţii acestui proiect ar putea fi reprezentată prin gestul profesorului Mircea Miclea, care n-a ezitat să demisioneze din funcţia de ministru al Educaţiei din considerente de ordin moral, refuzând să fie complice la degradarea Şcolii alături de cei care şi-au făcut, mai ales din învăţământul superior, o platformă de "afirmare politică". Din păcate, intrând pe mâna actualului ministru al Învăţământului, Ecaterina Andronescu, relicvă a convingerilor comuniste despre menirea şcolii, alături de o mare parte a actualei clase politice, a fost mutilată până la nerecunoaştere şi noua lege a educaţiei, menită a fi pusă în aplicare prin asumare guvernamentală.

Aşadar, viitorul Şcolii româneşti, preconizata şi mult clamata "reformă", rămâne un act derizoriu, căruia i se potriveşte formula caragialescă: "Să reformăm, dar să nu schimbăm nimic!".

2. Elitele intelectuale, tot mai dezamăgite, îl părăsesc treptat pe preşedintele Traian Băsescu. Ultimul care şi-a exprimat public dezamăgirea a fost scriitorul Mircea Cărtărescu. Cum comentaţi această tendinţă, în perspectiva apropiatelor alegeri?

Se obişnuieşte ca pe seama unor personalităţi ilustre să fie puse anumite afirmaţii şi întâmplări care să le caracterizeze mentalitatea şi comportamentul, şi care le sporesc notorietatea. Aşa, de pildă, pe seama lui Immanuel Kant, solitarul filosof de la Königsberg, următoarea anecdotă este relevantă. La pensiunea la care obişnuia să ia masa de prânz se întâmpla ca în acelaşi timp, la o masă învecinată, să servească prânzul şi patru ofiţeri de la regimentul de cavalerie din capitala Prusiei Orientale. Proprietarul pensiunii a observat cu surprindere şi uimire că, de fiecare dată când se aşeza să prânzească, filosoful scotea din punga în care-şi ţinea banii un gulden, pe care-l aşeza pe colţul mesei şi pe care, la plecare, îl punea la loc în pungă. Proprietarul pensiunii, surprins şi intrigat de regularitatea acestui gest, şi-a luat îndrăzneala şi l-a întrebat pe ilustrul său client de ce procedează aşa. Răspunsul filosofului a sunat astfel: "Mi-am propus ca, în ziua în care mesenii de alături nu vor mai discuta despre cai, câini şi femei, să dăruiesc guldenul ospătarului care ne serveşte. Până acum nu mi s-a ivit însă acest prilej". Întâmplărilor de acest gen li se potriveşte lozinca: *Se non e vero, e ben trovato*, utilizată îndeobşte pentru a caracteriza anumite atitudini şi comportamente caracteristice unor persoane cu oarecare importanţă în viaţa publică.

Anecdota pusă pe seama filosofului german, precum şi locuţiunea datorată lui Giordano Bruno, care ne îndreptăţesc să le folosim în situaţii similare, dau seamă de frecvenţa şi regularitatea obstinată cu care, în presa scrisă şi audio-vizuală, se manifestă cotidian atacurile la adresa preşedintelui Traian Băsescu, căruia i se pune în sarcină tot ce ce se întâmplă nedorit şi dăunător în anii de după actul de condamnare oficială (18 dec. 2006) a regimului comunist în plenul Parlamentului. Cum întrebarea ni se pare uşor tendenţioasă şi înscrisă în regimul atitudinilor de condamnare apriorică a tuturor acţiunilor şi iniţiativelor prezidenţiale, ne propunem să abordăm cu toată seriozitatea atacurile sistematice ale acelei părţi a presei scrise şi audio-vizuale care eludează chestiunile grave şi de esenţă ale lumii româneşti rămase în captivitatea moştenirii comuniste, pentru a se consacra, cu toate forţele şi mijloacele, campaniei antibăsesciene.

În anii regimului comunist, acele glasuri sau condeie care se abăteau de la "linia partidului" erau repede şi radical reduse la tăcere, uneori chiar prin eliminare fizică. După evenimentele din decembrie 1989 şi instaurarea "democraţiei originale", acelaşi scop al reprimării opoziţiei politice a dus la găsirea şi aplicarea altor căi şi metode. Cu luciditatea cunoaşterii şi înţelegerii esenţei regimurilor postdecembriste, Aleksandr Soljeniţîn le caracterizează convingător în următoarea succintă formulare: "Sistemul care ne guvernează este alianţa fostei nomenclaturi cu rechinii finanţelor, cu falşii democraţi şi cu fosta Securitate. Eu nu pot să denumesc acest abominabil hibrid, fără precedent în istorie, ca democraţie".

În studiul său intitulat "Partidul politic. Sociologia unui sistem al partidului politic", sociologul Dimitrie Gusti caracterizează disputa dintre partidele politice în vederea dobândirii puterii în următorii termeni: "Lupta dintre partide are caracterul unui adevărat război, deoarece, ca şi în război, avem voinţe adverse în conflict (partidele ce stau faţă în faţă), avem de-a face cu conducători şi conduşi, cu mobilizarea forţelor şi, când se dă lupta, cu o strategie şi tactică deosebită, cu învingători şi învinşi, avem de a face, în sfârşit, cu disciplina de partid, asemănătoare întocmai cu disciplina militară şi care are toate virtuţile şi viciile ei". Modul de înţelegere al războiului dintre partidele politice pentru dobândirea puterii de a guverna este fundamental diferit într-o democraţie autentică faţă de faţă de pseudo-democraţiile de tipul celei "originale". În timp ce în democraţiile adevărate lupta dintre partidele politice se poartă pe tărâmul principiilor doctrinare, al ideilor şi programelor de guvernare, scopul urmărit fiind dobândirea puterii de a guverna pentru realizarea binelui public pe temeiul viziunilor proprii, în "democraţiile originale" actul deţinerii frâielor mecanismelor de exercitare a puterii este acela al propriei căpătuieli, al răfuielii cu adversarii, controlul cât mai deplin al tuturor domeniilor societăţii, pentru rămânerea *sine die* la conducere.

Privită prin prisma intensităţii şi a duratei în timp, susţinuta campanie anti-Băsescu tinde să dobândească anumite componente psihopatologice din sfera obsesiilor şi a ideilor fixe, dacă nu chiar a manifestărilor schizo-paranoide. Se pare că acest adevărat sindrom psihopatologic este molipsitor. De la cei care-şi doresc înlăturarea de la Cotroceni a preşedintelui Traian Băsescu prin orice mijloace şi cu orice preţ, spre a-i lua locul, "beteşugul" îi contaminează

cu şi mai mare intensitate pe cei ce militează pentru ignobila cauză. A include însă în această horă a isteriei antibăsesciene şi elitele intelectuale româneşti autentice este o aberaţie, un non-sens care afectează însăşi calitatea de elită intelectuală. Pentru a sublinia această nefirească posibilitate de asociere (sau disociere) a elitelor culturale cu o anumită personalitate politică, oricare ar fi ea, trebuie să constatăm că acest fapt constituie o primejdie de negare a calităţii de "elită intelectuală". Prin urmare, pentru a argumenta această idee, definirea termenilor de "intelectual" şi "elită" se impune cu necesitate.

Calitatea de intelectual este definită de DEX în următorii termeni: "Persoana care posedă o pregătire de specialitate temeinică şi lucrează în domeniul artei, al ştiinţei, tehnicii etc.". Acelaşi concept în *Enciclopedia Larousse* este definit astfel: "Persoană a cărei profesie comportă o activitate fundamental spirituală (diferită de una manuală) sau care are o preferinţă afirmată pentru activităţile spiritului". Celălalt termen al sintagmei "elită intelectuală", adică "elită", are următorul înţeles conform DEX: "(În societatea cu clase antagoniste) Parte a societăţii ai cărei membri, având o poziţie avantajoasă, se consideră superiori maselor" sau "Ceea ce este mai bun, mai demn de a fi ales"; "De elită = ales, deosebit, distins". *Enciclopedia Larousse* defineşte elita astfel: "Mic grup considerat ca fiind de cea mai bună calitate, cel mai bun, cel mai distins".

Din definiţiile citate mai sus trebuie să remarcăm faptul că o componentă morală pentru acestea este total absentă. O dovadă convingătoare în acest sens este lungul şir de nume prestigioase din toate domeniile de activitate menţionate de Virgil Ierunca în amplul pomelnic intitulat Antologia ruşinii, lucrare reeditată recent de Editura Humanitas şi din care rezultă că "elitele intelectuale" româneşti, în marea lor majoritate, s-au raliat regimului comunist. Explicaţia acestei veritabile trădări – nu numai a menirii lor profesionale, ci şi a destinului naţiunii – constă în aceea că "pe de o parte, erau conştienţi de rigorile inerente adoptării chiar şi numai a unei atitudini rezervate faţă de ideologia marxistă, cât şi de posibilitatea de a-şi pierde poziţiile privilegiate deţinute şi avantajele aferente acestora, pe de altă parte".

Cât priveşte actuala elită cultural-intelectuală românească, trebuie să facem cuvenita disociere între cei proveniţi din regimul comunist, şi având mari "merite" în slujba acestuia, şi noua intelectualitate postdecembristă, asupra căreia nu se mai exercită nici o coerciţie în vederea adoptării vreunei orientări politice. Întrebarea, prin modul în care este formulată, ne sugerează că această a doua categorie a elitei intelectuale, disociindu-se de Traian Băsescu, ar putea să se alăture susţinătorilor celorlalţi contracandidaţi la viitoarele alegeri prezidenţiale. În acest mod, rândurile politicienilor precum Marian Vanghelie, Ion Iliescu, Adrian Năstase, Adrian Păunescu, Bogdan Olteanu, Ludovic Orban, Călin Popescu Tăriceanu etc. ar fi substanţial consolidate cu noi adepţi şi susţinători pentru Mircea Geoană, Crin Antonescu sau Sorin Oprescu, în vederea detronării din jilţul de la Cotroceni a "tiranicului" Traian Băsescu, şi asta cu sprijinul decisiv şi dezinteresat al "elitelor intelectuale" ale naţiunii române din anul de graţie 2009.

Pasiunea pentru manipulare din *mass-media* în compania de denigrare a preşedintelui Băsescu frizează adesea ridicolul, aşa cum s-a întâmplat de curând la postul Realitatea TV, ai cărui simbriaşi ai lui Sorin Ovidiu Vântu s-au remarcat în mod deosebit prin zelul cu care alcătuiau un veritabil inventar al "elitelor culturale" care s-ar fi pronunţat şi ar fi adoptat cu fermitate poziţii antibăsesciene. În lista "anti" au fost incluşi şi ziaristul Cristian Tudor Popescu şi filosoful Andrei Pleşu, cel dintâi intervenind prompt telefonic şi dezicându-se de o asemenea apartenenţă. Cât priveşte includerea lui Andrei Pleşu în echipa "contra", drept argument este folosită următoarea afirmaţie făcută de către acesta: "Dintre adversarii lui Traian Băsescu, cel mai redutabil este el însuşi". Numai că observatorii cât de cât cinstiţi şi atenţi ai scenei politice româneşti îşi amintesc că aceaşi apreciere este o idee care aparţine preşedintelui însuşi. Tălmăcirea afirmaţiei atribuite d-lui Andrei Pleşu a fost făcută deuunăzi de către istoricul Alex Mihai Stoenescu la unul dintre posturile de televiziune angajate în campania furibundă anti-Băsescu. Explicaţia insuccesului lui Traian Băsescu în lupta sa cu "sistemul ticăloşit" constă în faptul de a nu fi ţinut seama că şansele sale de reuşită se diminuează considerabil dacă angajarea "forţelor şi efectivelor combatante" este făcută simultan pe mai multe fronturi. O stare de fapt care nu justifică în nici un fel şi nici nu obligă la abandonarea luptei contra acestui "sistem ticăloşit", indiferent cine sînt conducătorul şi susţinătorii lui, şi nici nu îndeamnă la înregimentarea în rândurile partizanilor "democraţiei originale", fapt care ar echivala cu o întoarcere la vremurile de glorie şi atotputernicie ale criptocomunismului pesedist.

3. Aţi fost ofiţer pe frontul de răsărit şi aţi făcut prizonierat în lagărele ruseşti. Ce s-a întâmplat cu armata română la Cotul Donului şi care au fost urmările? (Monahul Valerian)

Multor locuri celebre de pe harta bătrânei Europe, pe lângă determinarea lor geografică, li se mai adaugă semnificaţia lor istorică, prin aceea că în anumite împrejurări bine determinate au fost scena unor evenimente cu urmări deosebite. Astfel, de pildă, mărunta localitate Austerlitz din apropierea Vienei, de lângă actuala graniţă slovaco-cehă, şi-a dobândit o notorietate deosebită pentru că în apropiere de ea, la 2 decembrie 1805, a avut loc bătălia în care oştile lui Napoleon I au obţinut o victorie zdrobitoare împotriva armatelor ruso-austriece. Tot aşa, micile localităţi româneşti din zona Vrancei, Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, au dobândit valoare de simbol pentru eroismul de care a dat dovadă armata română în primul război mondial.

Cât priveşte sintagma "Cotul Donului", trebuie reţinută mai întâi semnificaţia ei geografică. Cu izvoarele în inima vechii Rusii, Donul curge câteva sute de kilometri pe direcţia nord-sud, pentru a se orienta apoi spre est, şi sud-est, pentru ca apoi, la aceeaşi latitudine cu actualul Volgograd (fost Stalingrad, botezat la fundare Taritan), să-şi schimbe brusc direcţia cu mult peste 90° şi să să îndrepte spre vărsare în Marea de Azov, în apropierea oraşului Rostov pe Don. În acelaşi timp, această sintagmă de "Cot al Donului" are o importanţă deosebită pentru operaţiunile militare ale Germaniei şi ale aliaţilor ei (români, unguri şi italieni) împotriva Uniunii Sovietice.

După eşecul suferit de către armatele germane în toamna şi iarna 1941-42 în faţa Moscovei, obiectivele strategice nemţeşti din 1942 vor fi transferate pe direcţia sud-est, centrul de greutate al operaţiunilor militare situându-se de această dată în regiunea din nordul Caucazului şi a cursurilor mijlocii-inferioare ale Donului şi Volgăi. În lucrarea sa intitulată *Istoria politică şi militară a războiului României contra Rusiei Sovietice, 22 iunie 1941-23 august 1944*, generalul Platon Chirnoagă ne lămureşte în privinţa raţiunii schimbării direcţiei şi a centrului de greutate a ofensivei germane în sud-vestul Uniunii Sovietice: "În timp ce armata a II-a germano-română distrugea armatele ruse din Crimeea, Hitler pregătea marea ofensivă a grupului de armate sud spre Caucaz. Prin această ofensivă el urmărea să ajungă pe Volga, ca să interzică transporturile ruse pe acest mare fluviu, dar mai ales să cucerească regiunea din sudul Caucazului. El socotea că, pentru continuarea războiului, cantitatea de produse petroliere din România nu era suficientă; în plus, punând stăpânire pe această foarte bogată regiune petroliferă rusă, slăbea mult posibilitatea industrială ale Rusiei şi capacitatea de aprovizionare a marilor unităţi blindate".

Iată ce spune şi istoricul Florin Constantiniu în sinteza sa lămuritoare din *O istorie sinceră a poporului român*:

"Situaţia trupelor româneşti, îndeosebi a celor din Cotul Donului, era deosebit de precară. În Cotul Donului, Armata Roşie păstrase pe malul drept al fluviului trei capete de pod care constituiau o reală primejdie, dar a căror eliminare printr-un atac în forţă româno-german nu a fost aprobată de Înaltul Comandament German. Generalul Platon Chirnoagă, analizând dispoziţiile germane privind plasarea Armatei a III române în Cotul Donului, constată că ea «se găsea fără nici o rezervă, pe un front cel puţin de două ori mai întins decât ar fi putut să facă faţă cu cele opt divizii şi cu trei capete de pod, a căror prezenţă însemna un permanent pericol». Repetatele avertismente ale Înaltului Comandament Român asupra situaţiei primejdioase în care se afla Armata a III-a română au rămas fără rezultat. [...] Cu o armată care, deşi dispune de numeroase indicii că inamicul pregăteşte o ofensivă, nu are nici măcar mijlocul pentru o contra-pregătire de artilerie, catastrofa din Cotul Donului era iminentă. [...] Înaltul Comandament Sovietic şi-a dat seama că sectoarele române din Cotul Donului şi Stepa Calmucă (unde situaţia era similară) reprezentau zone vulnerabile în dispozitivul german şi le-a lovit de la începutul ofensivei". În atari condiţii, deznodământul nu putea fi altul decât cel a unui dezastru militar pentru armata română, care în "Bătălia Stalingradului" a suferit un eşec răsunător, materializat în pierderi umane imense, reprezentate prin uriaşa cifră de 158.584 de militari morţi sau căzuţi prizonieri!

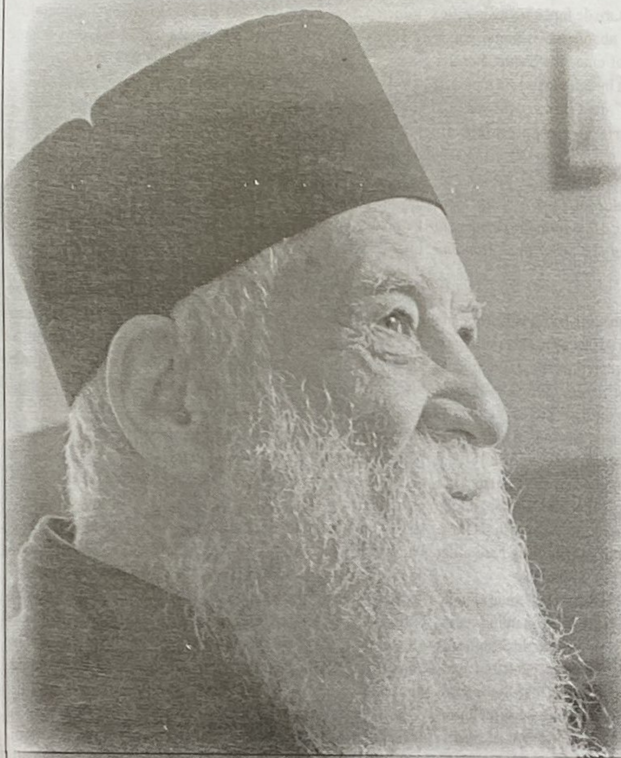
Dacă peste mormintele ostaşilor români căzuţi eroic in bătăliile de la Cotul Donului şi Stalingrad, morminte – mai degrabă gropi comune – fără cruci la căpătâi, s-a aşternut uitarea şi le-au năpădit bălăriile, destinul celor peste 100.000 de ostaşi căzuţi în captivitatea sovietică constituie o pagină tragică, cu consecinţe demne de luat în seamă pentru ulterioara desfăşurare a evenimentelor în istoria României, din cel de-al doilea război mondial şi de după acesta. În remarcabila sa lucrare intitulată *Pătimiri şi iluminări din captivitatea sovietică*, Radu Mărculescu, la momentul căderii în prizonierat sublocotenent de rezervă, apoi supravieţuitor al captivităţii în Uniunea Sovietică, ne descrie sugestiv primele episoade ale acestei cumplite tragedii: "În sfârşit, când aproape încetasem să mai credem că ar exista o ţintă a călătoriei noastre («gara», fabuloasa gară) şi începeam să ne închipuim că scopul acestui marş halucinant nu era altul decât să acoperim şleaurile stepei cu ciolanele noastre, şi că el, marşul, nu se va sfârşi decât atunci când ultimul dintre noi se va lăsa pe braţele voluptoase ale morţii prin îngheţ ori îşi va oferi fruntea glonţului acelui Thanatos în şubă siberiană de la sfârşitul coloanei; ei bine, atunci se produse minunea: la câteva sute de metri în faţa noastră apăru deodată, de după colină, incredibilă ca *fata morgana*, **gara**, ţinta finală a ultimelor sforţări pe care le mai puteau da din ele trupurile noastre îngheţate de ger, topite de foame şi istovite de oboseală".

Deşi semnatară a Convenţiilor de la Haga şi Geneva privitoare la tratamentul prizonierilor de război (conform cărora soldaţii şi gradele inferioare puteau fi folosiţi la diferite munci, cu excepţia celor legate de industria de război, iar statutul ofiţerilor neprevăzând doar lipsirea lor de libertate), până în primăvara lui 1943 lagărele sovietice de prizonieri au fost locuri de exterminare în care, prin înfometare, frig şi lipsire de orice fel de îngrijire medicală, şi-au pierdut viaţa mii de prizonieri. În urma unui ordin expres al lui Stalin, soarta captivilor s-a îmbunătăţit brusc. Această măsură nu a fost adoptată însă din raţiuni de ordin umanitar, ci ca o manevră cu scopul de a face din prizonierii de război un cal troian, transformaţi în adepţi ai ideologiei marxiste şi apoi în propagandişti ai acestei ideologii, după eliberarea din captivitate, în ţările lor de origine, care după război vor intra în spaţiul de dominaţie sovietică. Astfel, au fost înfiinţate în toate comunităţile naţionale de prizonieri de război grupuri de adepţi ai ideologiei comuniste, camuflate sub denumirea înşelătoare de "formaţiuni antifasciste". Această campanie s-a îndreptat şi s-a exercitat cu insistenţă asupra masei prizonierilor români şi s-a ajuns până acolo încât au fost constituite divizii de "voluntari" care să participe alături de Armata Roşie la războiul contra Germaniei şi, ulterior, la comunizarea ţării lor de origine. Aşa a luat naştere mai întâi, în 1943, Divizia "Tudor Vladimirescu", componentă a Armatei sovietice, sub comanda colonelului sperjur şi trădător de ţară Nicolae Cambrea. Ulterior a fost înfiinţată o a doua mare unitate, Divizia "Horia, Cloşca şi Crişan", sub comanda generalului Mihail Lascăr, al cărui locţiitor la comandă şi politruc a fost cominternistul evreu Valter Roman (fiul lui Ernst Neulander), tatăl actualului politician liberal Petre Roman.

După terminarea războiului, aceste două mari unităţi formate pe teritoriul Rusiei Sovietice, la iniţiativa conducătorilor statului bolşevic şi cu complicitatea trădătoare a unor străini de interesele Neamului şi Ţării Româneşti, au constituit nucleul armatei României comunizate după model bolşevic.

Facem încă o dată apel către abonaţii care nu şi-au achitat abonamentele pe anul în curs: fie să le achite urgent, fie să ne confirme, telefonic sau în scris, că nu mai sunt interesaţi să primească revista. *(Redacţia)*

Părintele Gheorghe Calciu

Cuvinte vii

CUVINTELE VII ALE PĂRINTELUI CALCIU

Părintele Gheorghe Calciu, *Cuvinte vii. „A sluji lui Hristos înseamnă suferinţă"*, ediţie îngrijită la Mănăstirtea Diaconeşti, Editura Bonifaciu, Bacău, 2009 (243 de pagini şi numeroase planşe color).

În această toamnă se împlinesc 3 ani de cînd vrednicul de pomenire părinte **Gheorghe Calciu** s-a mutat la cele veşnice. În preludiul apropiatei comemorări, Sf. Mănăstire Diaconeşti îngrijeşte cu har un nou volum care poartă semnătura părintelui, dar care este de fapt o construcţie editorială, în care intră pagini alese (multe inedite) din predicile, conferinţele sau interviurile sale, ordonate tematic în patru secţiuni: „Despre viaţa duhovnicească", „Biserica şi ispitele veacului", „România creştină şi martiră" şi „Cuvinte de sărbătoare". Fiecare parte poartă un *motto* orientativ, extras tot din spusele părintelui. Rezultă un îndrumar viu şi foarte actual de raportare creştin-ortodoxă la lume şi existenţă, atât la nivel personal, cât şi la nivel comunitar. Nu se putea titlu mai potrivit decît cel de *Cuvinte vii*, pline de Viaţa Duhului şi de Învierea lui Hristos. Ele se altoiesc pe experienţa de viaţă şi pe suferinţa jertfelnică ale unuia dintre cei mai de seamă mărturisitori ai Ortodoxiei din secolul XX, în înfruntare duhovnicească atît cu ateismul comunist, cît şi cu laicismul postcomunist, atît cu „diavolul roşu", cît şi cu „diavolul albastru". Cartea are ca subtitlu un cuvînt adeseori repetat de părintele: *„A sluji lui Hristos înseamnă suferinţă"*. Suferinţă purificatoare şi mărturisitoare. Suferinţa pe care Hristos Însuşi Şi-a asumat-o kenotic în slujba şi de dragul zidirii Sale. O suferinţă care lămureşte, întemeiază şi deschide spre eshaton.

„A suferi trece", spunea Léon Bloy, „dar a fi suferit nu trece niciodată". De aceea cuvintele suferinţei, cuvintele răstignirii pe urmele lui Hristos, nu pot fi decît *vii* şi *dătătoare de viaţă*. Forţa lor netrecătoare ţine de taina ultimă pe care stă lumea şi care este taina mîntuitoare a **Crucii**. *Cuvinte vii* este cartea unui **cruciat** al secolului XX, de la care avem şi vom avea enorm de învăţat, pînă la plinirea vremilor, ca inşi şi ca neam. Nu învăţătură cărturărească (deşi nici aceea nu-i de lepădat), ci învăţătură muceniceească (din cea care rămîne scrisă în Cartea Vieţii, cea de dincolo de veac). Urechi deschise să fie, căci Dumnezeu nu ne-a lipsit de mărturisitori!

Cuvinte vii întru Cuvîntul cel fără de moarte – iată suprema zestre pe care o poate lăsa urmaşilor un om al lui Dumnezeu şi a cărei chivernisire lucrătoare devine măsura vredniciei lor. Diaconeştiul şi-a făcut încă o dată datoria şi şi-a probat încă o dată vrednicia, într-un duh cu Părintele Gheorghe. Noul Mucenic. Dar rodul cel mare îl vrea Dumnezeu în noi toţi, ca să nu rămînem datori şi nevrednici în tîrziul acestei lumi, avînd ochi şi nevăzînd, avînd urechi şi neauzind. Noua carte a părintelui Calciu este, înainte de toate, o provocare la în-vrednicire: *„Eu nu zic să fim ca El, căci cine poate fi ca El, ca Mîntuitorul? Dar măcar, cît de cît, să mergem pe urma paşilor Lui"*.

Amin, părinte! Aşa să ne ajute Dumnezeu. ***(R. C.)***

Difuzare: Editura Bonifaciu, tel. 0755/276934 şi 0747/110212.

CASA MEMORIALĂ "DUMITRU STĂNILOAE"

VLĂDENI – BRAŞOV

După mai mulţi ani de tatonări şi stagnări, lucrările de renovare şi reamenajare ale casei în care a văzut lumina zilei cel mai mare teolog român s-au încheiat în vara acestui an.

Vineri 21 august 2009, în Vlădenii Braşovului, s-a inaugurat, cu sfeştanie şi pomenire, în prezenţa P. F. Părinte Patriarh Daniel Ciobotea şi a Î. P. S. Laurenţiu, Mitropolitul Ardealului, Casa Memorială "Dumitru Stăniloae", reper major al Ortodoxiei transilvane şi româneşti.

Cei care trec de acum prin Vlădeni, pe şoseaua ce leagă Braşovul de Făgăraş, pot vizita Casa Memorială „Dumitru Stăniloae", aflată la doar cîteva zeci de metri de şoseaua naţională, unde-l vor avea ca ghid avizat pe Părintele Paroh Ionuţ Ilea (tel. 0741/ 031534, 0723/838933).

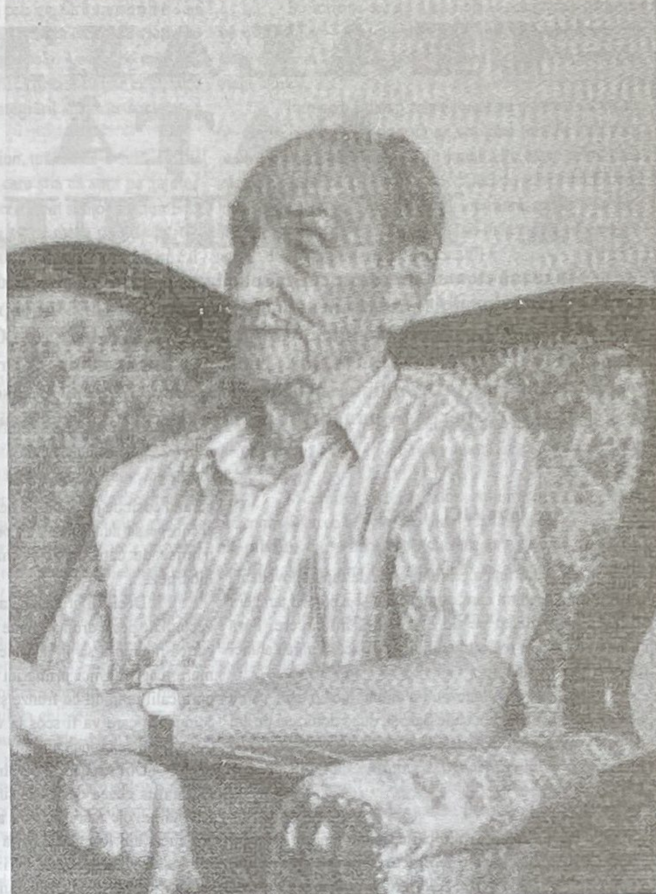
*„Acasă, cuvânt care ne aduce uneori lacrimi în ochi. Care dă fiecăruia sentimentul unicităţii. Fiecare om este unic, viaţa ne arată că acesta este marele adevăr al fiinţei umane pe care ni l-a rânduit Dumnezeu în Atotputernicia Sa. **Acasă**, coordonată a unicităţii mai mult decât o localizare în spaţiu şi timp, legată de geografie spirituală, care, fără doar şi poate, îşi pune amprenta pe ceea ce suntem, pe ceea ce aspirăm a fi.*

Locul unde ne-am născut, locul unde trăim, unde suntem legaţi de prezenţa fizică sau în duh a celor pe care îi iubim, de amintiri. [...]

*Vlădeni, acel **acasă** al meu, mai mult decât oricare altul, dăruit mie de copilărie, de vremea când ştiam că viaţa nu poate fi decât frumoasă, pentru că eram apărată, ocrotită, ca într-o poveste care se termină totdeauna fericit, în care binele învingea totdeauna. În care irealul se amesteca cu realitatea, cu prezenţa părinţilor mei, cu universul meu, cu tot ceea ce se întâmpla pe lume. Când întâmplările zilnice erau evenimente ce alcătuiau micul senzaţional cotidian, netulburat de nici un nor, de nici un întuneric [...]*

*Acesta era **acasă** al nostru: o realitate dincolo de realitate. Aşa a rămas, cu amintirile şi chipurile celor dragi, pe care îi iubim şi ne iubesc şi de dincolo, ne privesc de acolo cu dragoste, se bucură de bucuriile noastre, se întristează de tristeţile noastre. Un **acasă** care ne însoţeşte toată viaţa, colorând-o, şi ajutându-ne să înţelegem mai bine unicitatea fiecărui suflet nemuritor"* (LIDIA STĂNILOAE).

S-A STINS PRINȚUL ILIE-VLAD STURDZA

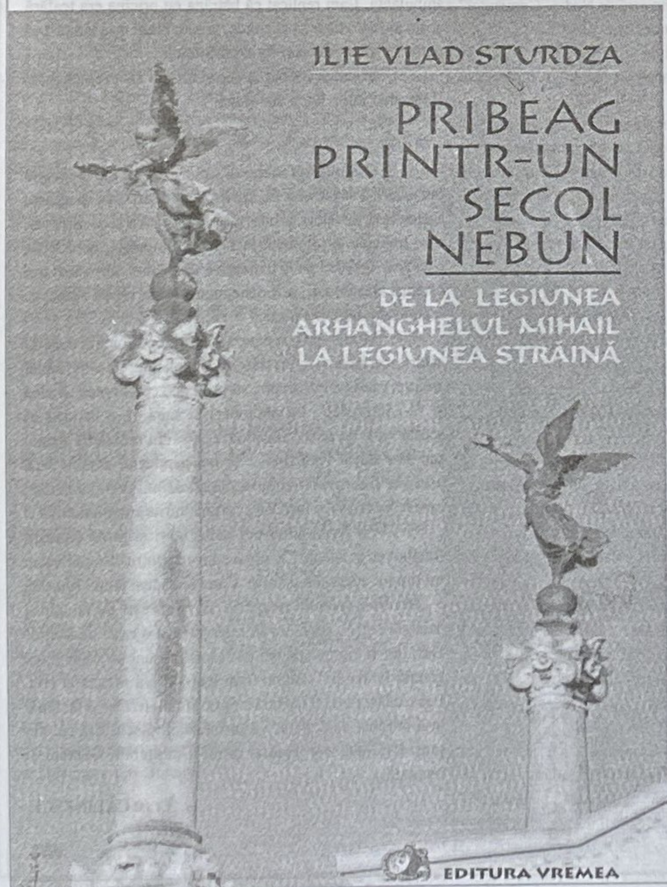
În dimineața aceasta (duminică 20 septembrie) am primit trista veste că s-a stins la Madrid, în vîrstă de 93 de ani, Prințul Ilie-Vlad Sturdza (fiul marelui diplomat Mihail Sturdza, autorul celebrei cărți *România și sfirșitul Europei. Amintiri din țara pierdută*).

Îl cunoscusem la Madrid, prin 1996, dar n-am mai avut prilejul să-l revăd față către față. Mi-l amintesc însă, mereu cu emoție, ca pe un Don Quijote cu sînge mai albastru, înalt, slab, drept (mai ales drept), de o gravitate neposomorîtă, purtînd cu distincție și eleganță straiele secolului XX – "secolul nebun" prin care i-a fost dat să pribegească pe trei continente (Europa, Africa, Asia), luptînd pretutindeni cu "morile de vînt" ale unei istorii "ieșite din țîțîni".

Am avut, ceva mai tîrziu, bucuria să pot contribui la editarea în România a zgîrcitului, dar fascinantului său volum de însemnări memorialistice: *Pribeag printr-un secol nebun. De la Legiunea Arhanghelul Mihail la Legiunea Străină*, ediție îngrijită de Răzvan Codrescu și Mihai Ghyka, cu un cuvînt înainte de Mihai Ghyka, Editura Vremea (Col. "Fapte. Idei. Documente"), București, 2002. Îmi amintesc că la lansarea care a avut loc în cadrul Tîrgului de Carte "Gaudeamus", chiar de praznicul Sfîntului Andrei, cartea – care s-ar cuveni acum reeditată, ca modest omagiu postum – a fost elogiată călduros, dar și academic de istoricul Florin Constantiniu, ce a avut și deosebite aprecieri față de buna cumpănire, pertinența și eleganța literară a antologicului cuvînt înainte – cel mai frumos portret făcut pînă astăzi autorului, cu aceeași măsură princiară, și din care îmi îngădui să reproduc aici cîteva fragmente, ca pe niște "capete" de dreaptă pomenire.

"Născut la 8 iunie 1916, la Berna, în Elveția, unde părinții săi se aflau în misiune diplomatică, Prințul Ilie-Vlad Sturdza, pe linie paternă, face parte din marea familie a Sturdzeștilor, despre care Joseph de Maistre spunea: *«La famille Sturdza est à elle seu-le toute une Academie»*. Străbunicul autorului, Caimacamul Moldovei, Vasile Sturdza, a fost unul dintre principalii făuritori ai Unirii Principatelor. Bunicul autorului, diplomatul Radu Sturdza, s-a căsătorit cu Maria Jora, cu care a avut șase copii, Mihail Sturdza (tatăl autorului) fiind cel de-al patrulea. […]

Pe linie maternă, Ilie-Vlad Sturdza este descendent din Dumitru Ghika Comănești (1838-1923), care, căsătorit cu Zoe Lahovary (1851-1902), a avut doi copii: Nicolae și Maria. […] Nicolae, căsătorit cu Ioana Băleanu, a făcut studii de Drept la Geneva, devenind apoi deputat și Guvernator al Băncii Naționale. Avea să-și găsească sfîrșitul într-un tragic accident de vînătoare, în 1921. A lăsat în urmă trei copii: Nicolae, Eugen și Yvonne. Sora lui, Maria, este buni-ca autorului, căsătorită cu Generalul Leon Mavrocordato și avînd, la rîndul ei, doi copii: Alexis, căzut pe front (1918) în lupta împotriva bolșevicilor, fără urmași, și Zoe, mama autorului, căsătorită cu Mihail Sturdza, diplomat de carieră, Ministru de Externe al României în toamna lui 1940. […]

Cartea sa de memorii are farmecul deopotrivă liric și epic al amintirii subiective și este scrisă di-rect, fără ambiții sau prețiozități stilistice. Evenimentele sînt redate brut, succint și alert, în ritmul zbu-ciumat al unei perioade metaforic prezentate de autor ca *«un secol nebun»*. Atît de sugestiv prin el însuși, titlul *Pribeag printr-un secol nebun* face referire mai cu seamă la miezul însîngerat al secolului XX, marcat de al doilea război mondial, cu preliminariile și consecințele lui imediate.

Acoperind o perioadă de 12 ani (1937-1949), memoriile Prințului Sturdza sînt de fapt cronica înfi-orată a unor lungi ani de conflicte, măceluri și prigoniri. Subtitlul volumului redă în bună parte ineditul unei vieți în care un tînar aristocrat român, crescut în înaltul mediu al diplomației, se regăsește, succesiv, ca participant la anii de măreție, dar și de decădere ai Mișcării Legionare, la «cruciada anticomunistă» de pe frontul de răsărit (în mijlocul unui război pe care România a ajuns să-l poarte de ambele părți), iar în cele din urmă ca fugar din calea comunismului «biruitor», cutreierînd Europa pe jos, pînă ce soarta l-a a-dus să bată la porțile Legiunii Străine franceze.

Ajuns în Elveția (unde se născuse în urmă cu trei decenii, în toiul unui alt război), Prințul Sturdza avea «să se nască pentru a doua oară», după cum singur descrie înrolarea sa în Legiunea Străină. Misiunile îndeplinite în cadrul ei l-au purtat pe Ilie-Vlad Sturdza în Africa și în Asia, paginile finale ale cărții fiind scri-se cu atâta împăcată senintate și înțeleaptă modestie încît cititorul poate rămîne cu impresia explorării liniștite a unei lumi exotice. Farmecul și umorul evocărilor din Legiunea Străină contrastează în mare măsură cu dramatismul și cu stilul direct al întîmplărilor trăite în România (ceea ce trădează implicarea emoțională aparte a autorului în viața și destinul istoric al «țării pierdute»). […]

În 1951, revenit la Paris, Prințul Sturdza iese din Legiunea Străină. La 21 februarie 1952, se căsătorește la Paris cu Lucia Yvonne Băleanu, fiica lui Gheorghe Băleanu și a Mariei-Lucia Cantacuzino-Pașcanu. Imediat după căsătorie, se vor stabili în Spania, la Madrid, alături de părinții autorului. Ilie-Vlad Sturdza a lucrat după aceea în domeniul contabil, în mai multe societăți spaniole, pensionîndu-se în 1975. În același timp, a fost în centrul activităților și întîlnirilor comunității românești din Spania, în mare parte regrupată la Madrid. […]

De cîte ori l-am întîlnit pe Prințul Sturdza, am avut sentimentul reconfortant al contemporaneității cu ultimii boieri români de altădată, capabili să reziste și să se impună, respectînd un anumit cod de onoare, în orice circumstanțe istorice. Sînt convins că Prințul Sturdza ar fi fost același fermecător aristocrat și în pușcăriile comuniste ale anilor '50, dacă Dumnezeu ar fi voit să-i dea o altă cruce". *(Mihai Ghyka)*

Cu măsura crucii pe care i-a dat-o, și cu mila Sa nemărginită, Dumnezeu să-l odihnească în ceata drepților, iar pe noi să ne facă vrednici de via lui amintire. *(R. C.)*

CEALALTĂ FAȚĂ A EXILULUI

În urmă cu mai bine de un an, la solicitarea Editurii Vremea, dar și din simpatia pe care i-o port autorului (pe care am avut ocazia să-l cunosc mai îndeaproape în ultimii ani), scriam „Cuvîntul înainte" la micul volum de debut al d-lui Erast Călinescu, *Viața ca o vizită. Instantanee*, Ed. Vremea, Buc., 2008. Mă bucur acum să-l regăsesc proaspăt în paginile de mai jos, care continuă savuroasele însemnări din exil incluse în finalul volumului de debut, și care sper să fie punctul de pornire al următoarei sale cărți. *(R. C.)*

Între AICI și ACASĂ

Cealaltă față a exilului este, de fapt, spovedania trăirilor unui dezțărat care, atunci când și-a părăsit țara, era convins că a plecat pe un drum fără întoarcere. Fără întoarcere, căci și regimul comunist de-acasă părea atunci că va fi fără de sfârșit...

Dar iată că Dumnezeu i-a arătat, încă o dată, că nu ne este dat să înțelegem căile Sale și, după douăzeci de ani de exil voit, s-a întors Acasă, la ai săi, *cu sentimentul celei mai mari împliniri din lunga sa viață!*

✘

Pe mașina mea din curte, luată la a nu știu câta mână, când am început s-o „cosmetizez", mi-a atras atenția o minusculă etichetă în trei culori: roșu, galben și albastru! Apoi... DORDETARA, autoservice, 3145 Wellington, Toronto, ON...

Am simțit o amețeală, o strângere de inimă, poate aceeași cu a anonimului care își înscrisese dorul până și pe firma sa...

✘

Noi n-am fost cu voi în celule, cu voi cei chinuiți în închisori. Dar am fost în închisoarea cea mare care ajunsese țara. Și am evadat când nu am mai putut răbda reeducarea... Eu însumi – după opt ani de încercări și de umiliri...

Cealaltă față a exilului este exilul din sufletul dezțăratului, simțământul față de ce-a lăsat acasă, de ce se petrece acolo de unde a plecat, după plecarea sa. De ceea ce ar fi vrut să le spună a-lor săi și n-a putut, nu-i era permis... Și de aici începea compromisul, falsul oportunism. Să nu-și nenorocească copiii, să nu-și strice o situație, cucerită în cel mai bun caz prin tăceri, dacă nu chiar prin silite aplauze. În orice caz, prin umilințe care au umplut, la un moment dat, paharul...

Și a plecat, cică tot pentru viitorul copiilor, care poate, dacă ar fi fost mai mici, ar fi venit pentru reîntregirea familiei. A familiei părăsite acolo, în închisoarea cea mare. Dar, dacă au crescut, poate că și-au întemeiat o familie acolo de unde a plecat dezțăratul. O familie și o situație, desigur mai modestă decît a celor de dincolo, dar *acasă*...

Aici încep întrebările, rupturile de suflet. Oare n-a plecat degeaba ? Sau poate că mai mult pentru el însuși, din egoism, și nu pentru ai săi? Apoi alta: a divorțat. A fost nevoitsă divorțeze. Soția a fost nevoită să invoce părăsirea de domiciliu. Ca să nu fie dată, cică, la munca de jos, iar copilul să-și poată continua studiile. Din cauza unui tată care „a fugit în jungla capitalistă "!

O minunată după-amiază de toamnă canadiană. Păduricea de arțari s-a îmbrăcat în fel de fel de culori, iar pe albastrul cerului plutesc, înspre sud, cârduri de gâște albe și gălăgioase.

Gazonul proaspăt tuns, cu mirosul său reavăn, parcă îmi aduce în nări și în suflet parfumul fânului de curând cosit de pe plaiurile de acasă. Însă vântul se pornește și începe să aducă, așa, ca pe niște fluturi leneși, frunzele trimise de câte un arțar mai somnoros, mai grăbit să hiberneze...

Deci, cu grebla, gata la datorie! Mai ales pentru că vecinul de peste drum se teme că vântul va sufla frunzele din curtea mea în a sa și va fi nevoit să le strângă el. Graba e mare, căci mașina primăriei abia așteaptă să adune sacii portocalii umpluți cu frunze și să-i ducă acolo unde se face compotul, care va fi scos la vânzare la primăvară. Căci în Canada nu se aruncă nimic!

Din stradă îmi dă bineţe un vecin și-mi povestește că familia aceea de tineri simpatici, de la a treia casă, e fericită nevoie mare, că și-a adus un drăguț de copilaș din țara mea, din România! Și să fiu atent: pe o vreme atât de frumoasă, nu se poate să nu iasă și ei la plimbare... Căci în orășelul de pe malul fluviului Saint-Laurent noutățile erau rare: doar câte un vapor mare, un transatlantic, care trecea la ora programată și semnalată, din timp, în ziarul local!

Dar iată-i și pe vecinii mei cei fericiți, cu un pui oacheș de vreo 4-5 anișori în brațe! Ne salutăm și îmi spun că știau că sunt din România, că auziseră de Nadia "Comanitci" și de "Șaușescu", dar n-au îndrăznit, până acum, să mă deranjeze etc., etc. Lume amabilă și cu bun simț – însușiri caracteristice provincialului canadian, neotrăvit de ispitele metropolelor...

Copilul mă privea cu niște ochi mari și curioși. Nu-și mai lua privirea de pe mine. Îi întreb pe vecini cum îl cheamă. „În România îl chema Elvis, dar noi l-am botezat Alex", îmi răspund ei. "Tu știi românește?", îl întreb eu. Pe fața lui oacheșă se prelinge o lacrimă, cu care parcă se agăța de mine ca de o speranță, ca de un pai..."Eu... nene... ei îmi dau tot, de toate, dar eu vreau acasă!".

L-am luat în brațe și i-am spus să fie cuminte și ascultător, căci îi va fi bine... Și am plecat apăsat de sentimentul neputinței mele și de propriul meu dor de-Acasă...

AICI este altfel decât ACASĂ

Plecat de sub un regim comunist, noul venit se trezește în altă lume, cu altă mentalitate, cu alte moravuri/ năravuri, cu altfel de înțelegere a "binelui și răului". Ca și orice vietate care, dacă nu se adaptează la noul mediu, piere, omul n-are încotro și, până la urmă, le adoptă, chiar dacă nu le asimilează. Nu de alta, dar ca să trăiască și el ca oamenii de-acolo. Să se „integreze", cum sună termenul oficial, societății pentru care a optat și în care trăiește. Și nu e ușor...

Dar, întâi și-ntâi, trebuie să înțeleagă noua mentalitate, alta decât în „orânduirea" din care vine și în care predomină o permanentă prudență, vecină cu frica de autoritate.

Sublinierea aceasta este necesară, căci celor care pleacă astăzi, dintr-o Românie capitalistă, adaptarea li se pare mai facilă, întrucât și „Acasă" ca și „Aici", pentru a trăi, tu și familia ta, confortabil, trebuie să te îndatorezi la bancă și să plătești ratele timp de mulți ani, dar, pentru a o putea face, musai să ai un „job" stabil și bănos. Dacă l-ai pierdut și nu-ți mai plătești ratele, toate bunurile îți sunt luate și abia atunci realizezi că, de fapt, nu erau ale tale, ci le aveai doar „date în folosință". Sub regimul comunist, e drept că nimeni nu era nevoit să cerșească la colțul străzii, căci cine nu muncea risca să fie condamnat pentru vagabondaj, dar la un moment dat ți se acrea să mai „stai pe banca ta", paharul se umplea, nimic nu mai era ușor și începeai să adulmeci după o posibilitate de a-ți lua lumea-n cap...

✘

Noua mentalitate... Abia ajuns, într-un sfârșit de octombrie, în „Lumea Nouă", tare nouă și pentru mine, că mi-a și fost dat să cunosc o fărâmă din mentalitatea de pe-aici, atunci când am ajutat o bătrânică să se ridice de pe gheţușul pe care căzuse și am condus-o până la ușa ei.

Întors pe stradă, un domn s-a apropiat de mine și mi-a spus cu blândețe că se cunoaște că sunt nou venit. Iar la nedumerirea mea, m-a sfătuit ca altădată, când vreau să ajut pe cineva care a căzut, să-l las acolo și să chem ambulanța. I-am replicat că bătrâna cu pricina era teafără și am ajutat-o doar să se ridice, la care omul m-a lămurit că putea să spună că i-am furat portofelul...

M-am scărpinat în cap și mi-am zis în sinea mea: "Doamne, în ce lume am ajuns!".

✘

Ordinul Agronomilor îmi ceruse să fac un stagiu într-o fermă canadiană, pentru a mă familiariza cu specificul agriculturii lor. Deci, printre altele, îngrijeam și de niște cai, care trebuiau și plimbați, în fiecare dimineață, pe diferite coclauri. Trecând pe la o margine de pădure, am văzut trei cățeluși abandonați, care scheunau de ți se rupea inima, de foame sau după mama lor.

M-am oprit și, până să-l întreb pe colegul meu de călărie ce facem cu ei, dânsul a exclamat: "Să-mi aduci aminte, când ne întoarcem, să-l rog pe vecinul meu să vină și să-i împuște!". La nedumerirea mea, m-a lămurit că acesta va fi un gest „umanitar", ca să nu moară de foame sau să-i sfâșie vreo fiară... Și mă gândeam, atunci, dacă asta n-ar fi cumva o reminiscență a cruzimii vechilor coloni, care se luptau să-și facă loc pe pământurile amerindienilor...

La fermă erau doi câini mari și prost educați: Beethoven și Diana. Zic prost educați pentru că manifestau tot timpul o stupidă gelozie. Când le dădeai tainul sau câte o „atenție", trebuia neapărat să-i servești pe amândoi deodată: altfel, cel neservit întâiul făcea o criză de isterie! Dar, într-o dimineață, am găsit într-un șanț un cățel și, cu gândul la cei din pădure, l-am luat și l-am ascuns în pod. Peste câteva ore, o mașină a oprit în fața fermei și un tânăr m-a întrebat dacă n-am văzut un cățel rătăcit. Era cel din șanț. L-a luat, s-a bucurat și mi-a mulțumit. Oameni și oameni!...

Erast CĂLINESCU

✗

8 Martie. Pe culoarul şcolii de franceză, un afiş: o femeie cu părul blond, în vânt, şi în mâini cu un mare drapel roşu fâlfâind! Primul impuls mi-a fost să-l rup, dar m-am gândit că gestul meu ar putea fi interpretat ca un act de huliganism. Deci, am mers la directoare şi am întrebat-o dacă în şcoală se face propagandă comunistă. A zâmbit nedumerită şi m-a întrebat de ce. I-am răspuns că eu de-acolo vin, de unde drapelele sunt roşii. A râs şi mi-a pus mâna pe umăr: „E doar un afiş!"...

Şi tot „doar nişte afişe" am văzut mai târziu prin oraş, cu poza lui Stalin, de ziua naşterii lui; sau chemări la cluburi sataniste.. sau, sau, sau... – toate acestea nu-mi dădeau pace la început... Până ce am priceput că şi aceasta făcea, de fapt, parte din „integrare".

✗

Mi se rupsese rama ochelarilor şi n-aveam bani pentru una nouă. Un cunoscut m-a dus la un evreu, originar de pe la noi şi care lucra la o firmă de ochelari. Un fel de "Optică medicală", cum îi spunea el.

Omul m-a făcut să probez diferite rame şi mi-a vândut una cu 12 $, în loc de 150 cât costau în oraş. Şi, la o linguriţă de dulceaţă, s-a simţit dator să-mi dea sfaturi folositoare în „procesul de integrare":

- Aici, fii atent cu cine bei, că nu e ca la noi! Acolo, doi beau, se îmbată, se ceartă, iarăşi beau, apoi se pupă. Aici e altfel: beau, se îmbată, se insultă, se bat, iar unul scoate scula şi te găureşte!

Nu l-am crezut până într-o zi când am întâlnit-o pe vecina mea plângând : îşi amintise de fiul ei care, venind într-o noapte spre casă, s-a întâlnit pe trotuar cu unul beat, care ţinea o sticlă în mână. La insistenţele omului să bea şi el , tânărul l-a refuzat, ceea ce l-a înfuriat pe beţiv, care a spart sticla şi i-a tăiat gâtul bietului băiat! O cruzime ancestrală, demnă de un *western*...

Şi încă un sfat preţios, care m-a făcut să mă umfle râsul: cică să am grijă să nu aduc o femeie în apartament, că poate să deschidă fereastra şi să strige că vreau s-o violez. Ca să mă stoarcă de bani. La care întrebarea mea fu scurtă : "Care bani?!"...

✗

Invitat pe la nişte români, urmăream la televizor, cu câte o sticlă de bere la îndemână, filmul "Ana Karenina". Tensiunea dramatică era în creştere şi iată că sosi momentul fatal: trenul venea zgomotos, iar eroina era gata să se arunce în calea lui! Dar, pac! – „Coca Cola – elixirul vieţii!".

Şoc pentru mine, care eram obişnuit cu emisiuni fără anunţuri, cum erau la vremea când am plecat de-acasă! Gazda, mai "integrată", zice:

- Lasă, mă, că ăştia au grijă de noi, să ne dea timp să ne facem nevoia mică!...

Românul, cu spiritul său practic şi pozitiv, vede mereu partea plină a sticlei... (Astăzi, în România, televiziunile îţi lasă rtimp şi pentru... nevoia mare...)

✗

La şcoala de engleză, aveam două profesoare: una ne preda „British", alta americăneşte. Prima era cam *hippy*. Venea şi se aşeza pe jos, cei doi ciorapi trei sferturi îi erau de culori şi cu desene diferite etc. Altminteri era foarte curată şi politicoasă cu noi, adulţii de la nivelul şase.

✗

Americanca era mai rece, mai nervoasă, discuta mai puţin cu noi şi "feminismul" parcă ţâşnea din toţi porii fiinţei sale. Odată, când ne luam paltoanele de pe cuier, ca să plecăm, n-am avut ce face şi am vrut să-i ţin paltonul, gest la care a explodat, ca insultată, că adică „ea nu e în stare să se servească singură, fiind femeie?!"... Mi-am cerut scuze şi m-am gândit că „şi asta e altfel decât la noi", dar face parte din „integrare"...

✗

"Mustrarea tacită", din privire, fără apostrofări sau afronturi, a fost pentru mine o adevărată lecţie de viaţă, pe care mi-a fost dat să o învăţ pe-acolo. Lecţie pe care am asimilat-o fără efort, de la început, ca pe o atitudine civilizată, ca pe un factor important al integrării mele în societatea canadiană.

Primisem, de un Crăciun, un cec de-o sută, cadou de la un bun prieten din SUA, care ştia că sunt pe „ajutor social" şi în căutare de lucru. Aterizasem acolo în octombrie şi, la „sfatul" securistului care se ocupase de paşaportul meu, nu-mi luasem paltonul, „din prudenţă". În Montréal era o drăguţă de iarnă, cu ger şi zăpadă ca pe la noi, în Bucovina. Şi încă nu apucasem să mă echipez de pe la unul dintre bazarurile de Crăciun, organizate de diferite biserici catolice, pentru săraci.

Un cunoscut se informase telefonic, la rugămintea mea, care bancă schimbă mai avantajos dolarii americani în dolari canadieni. Era pentru prima oară că puneam piciorul într-o bancă adevărată. Atmosferă calmă, liniştită, câteva ghişee ocupate, dar şi destule libere. Lume mai degrabă puţină. Am pornit spre unul liber. Atunci, cineva din dreapta mea, a tuşit. Am întors capul şi am văzut un rând de 5-6 persoane care mă fixau cu o privire mustrătoare... Şi atât. „Am înţeles aluzia", cum zice românul la înghesuială, am scos din mine un *I am sorry!* stânjenit şi m-am aşezat, cuminte, la vârful cozii. Acum, ruşinea mă făcea să mă uit doar la bombeurile mele, dar când am prins curajul să ridic capul, am remarcat că fostele priviri mustrătoare se schimbaseră în zâmbete binevoitoare, primitoare în micul grup care aştepta cuminte rândul, la ghişee...

Alta, mai boacănă, nu mai ştiu dacă am trăit-o înainte sau după cea cu banca. Nu găsisem de lucru, peste tot din acelaşi motiv invocat: supra-calificat pentru postul disponibil! Iar ajutorul social era foarte bine calculat: chiria, telefonul, abonamentul la autobuz şi strictul necesar pentru hrană. Nici vorbă de o bere, de ţigări sau de vreun film ori alt spectacol plătit. De altfel, erau destule manifestări culturale cu intrare gratuită.

Suficienţa acesta materială o resimţeam însă ca pe o îngrădire – sentiment pe care nu-l trăisem acasă, cu toate cozile la brânză şi la carne, care făceau deja parte din viaţa zilnică.

Intrasem într-un mare magazin şi eram cu ochii pe maşinile de scris, doar-doar voi găsi una în ieftinire, pentru demersurile mele profesionale. Pe aleea principală zăcea, singuratică, o hârtie de doi dolari. În starea de zbatere în care mă aflam, între orgoliu şi neputinţă, m-am trezit că învinge tentaţia animalică: doi dolari însemnau, pe vremea aceea, doi hamburgeri la McDonald!

Totuşi ezitam. Lumea trecea pe alee, dus-întors, dar nimeni nu lua bancnota de jos, ca şi cum n-ar fi văzut-o, deşi era chiar în calea tuturor.

Logica mea de român îmi spunea că cei care trec şi văd hârtia înseamnă că n-au nevoie de ea, cum aveam eu. Dacă aş lua-o, în văzul tuturor, deci nu pe furiş, înseamnă că n-am furat-o. Ba mai mult, dacă mai şi întreb primprejur cine a pierdut-o... Şi apoi... anonimatul: cine mă cunoaştea acolo?!...

M-am mai plimbat puţin, m-am aplecat, am luat bancnota şi, cu ea în mână, m-am uitat întrebător în jur. Toţi mă priveau fix şi cam lung şi treceau pe lângă mine, în calea lor. M-am simţit groaznic, dar am băgat bancnota în buzunar...

Întâmplarea, culpabilitatea, ruşinea de mine insumi m-au obsedat ani de zile. Mai ales după ce am înţeles *logica lor*: 1. Nu pui mâna pe ce nu e al tău. 2. Dacă găseşti bani, îi duci la poliţie, iar în cazul unei sume derizorii, îi predai la casa magazinului, poate îi va reclama cineva. Şi îmi imaginam cum m-ar fi privit lumea dacă procedam aşa. Probabil, unii laudativ: „Uite şi un imigrant cinstit!". Alţii: „Uite, fraierul!"... Altă lecţie învăţată... Şi, oare, Aici e altfel decât Acasă? Sau, numai pentru mine, în situaţia mea, aici şi acum? În orice caz, acasă, chiar dacă fondul moral ar fi fost asemănător, „mustrarea tăcută" jur că n-ar fi funcţionat! Aşa că, totuşi, aici e *altfel*.

✗

Zâmbetul!... N-a fost uşor, dar haide s-o începem cu începutul!

Cu vreo trei generaţii în urmă, Pascal a plecat din România şi şi-a deschis în Canada o dugheană cu ciocane, cuie, cleşti, şuruburi şi şurubelniţe. A muncit cu tenacitatea caracteristică evreilor, dânsul şi urmaşii săi, aşa că firma Pascal a ajuns să aibă, în zilele noastre, peste 150 de filiale.

Dar, din generaţie în generaţie, Pascal a transmis neuitarea pământului de unde a venit şi unde şi-a lăsat mormintele părinţilor. (Fenomen care, în paranteză fiind spus, nu se observă la unii români canadieni, care afirmă public că a învăţa româneşte, aici, ar fi pentru copiii lor un handicap... Şi tot în paranteză, îmi vine în minte cazul unui tânăr evreu, născut şi crescut în Canada, dar care vorbea româneşte pentru că „tata şi mama au venit din România".)

Într-o zi, o doamnă, care ştia că sunt în căutare de lucru, mi-a spus: "Vezi că la Pascal se angajează români!".

M-am prezentat la gestionarul unuia dintre magazine, un italian gras şi jovial, dar autoritar, care m-a primit imediat şi m-a repartizat la un raion. Nu însă înainte de a mă instrui şi de a-mi sublinia că din comportamentul meu cu clienţii nu trebuie să lipsească niciodată zâmbetul, chiar dacă mă frământă ceva, de exemplu gândul la acei de-acasă. Adică, mă gândeam eu în capul meu de român: să rânjesc aşa, ca americanii la fotograf, la comandă...

Un coleg şi bun, bun prieten, negru nigerian şi cu un doctorat în Drept în Franţa, care lucra în raionul de cuie şi şuruburi, mă vedea uneori trist, pierdut în gândurile mele, şi mă întreba:

- E ceva care nu merge, Erast? Mi-a spus nevastă-mea, când i-am vorbit de tine: „Vezi că tu nu eşti singurul doctor, acolo?". Zâmbeşte! Zâmbeşte!...

Da, n-a fost deloc uşor cu zâmbetul...

✗

Deci, Aici e *altfel*, nu e ca Acasă... Şi bine prevăzuse vecinul meu, care vroia să vadă şi el, cu ochii lui, cum e în Lumea Nouă, „unde timpul este bani, unde oamenii se tutuiesc, poartă şapca invers, poartă blugi

DE CE DISPAR ALBINELE?

În ultimii ani, misterioasa *Boală a Colapsului Coloniei* (B.C.C.) a pustiit milioane de stupi, afectând grav acele culturi care depind de albina meliferă pentru polenizare. Specialiştii nu au putut stabili cu certitudine cauza fenomenului. Cercetări recente par a explica apariţia bolii printr-o mutaţie în ARN-ul albinelor, ceea ce împiedică producţia normală de proteine. Aceste concluzii primesc o confirmare indirectă prin faptul că stupii afectaţi de BCC pot fi repopulaţi doar după ce sunt expuşi unor radiaţii capabile să distrugă material genetic.

Straniul fenomen şi-a făcut simţită prezenţa nu doar în Statele Unite, dar şi în ţări ca Belgia, Franţa, Olanda, Italia, Portugalia, Spania. Într-o mai mică măsură, a fost semnalat în Elveţia şi Germania, iar pierderile pricinuite de BCC apicultorilor nord-irlandezi în 2007 s-au ridicat la peste 50%. Surse autorizate ne-au asigurat că în România nu s-au înregistrat cazuri de BCC.

Să analizăm mai atent acest flagel întru totul comparabil prin implicaţiile sale cu mult dezbătuta încalzire globală.

Simptome precursoare colapsului

- Forţa de muncă din colonie este insuficientă pentru îngrijirea larvelor existente.
- Forţa de muncă din colonie este compusă din albine adulte tinere.
- Regina este prezentă (absenţa Reginei duce imediat la dispariţia stupului – caz în care nu am avea de-a face cu BCC).
- Membrii coloniei refuză siropul de zahăr şi suplimentele de proteine cu care sunt hrăniţi.

Simptome ale colapsului

- Albinele adulte sunt absente din colonie, fără ca în interiorul sau în imediata apropiere a acesteia să fie semnalat un număr semnificativ de albine moarte.
- În colonie există larve care nu au ieşit din ou. De regulă, albinele nu-şi părăsesc niciodată ouăle înainte de eclozare.
- În colonie există provizii de hrană (miere şi polen), pe care, în mod straniu, albinele din celelalte colonii întârzie să şi le însuşească.
- Dăunătorii care atacă de regulă coloniile părăsite întârzie să-şi facă apariţia într-un stup atins de BCC.

POSIBILE CAUZE

Potrivit revistei *Science*, cercetătorii americani au stabilit o legătură certă între *Virusul Israelian al Paraliziei Acute*[1] şi BCC. Transmis de căpuşele *Varroa*, VIPA deformează la început aripile albinelor, pentru a provoca ulterior paralizia şi moartea. Cu toate acestea, el nu este întotdeauna prezent în coloniile afectate de BCC, ceea ce i-a determinat pe specialişti să ia în calcul şi alte posibile cauze: malnutriţia, agenţii patogeni, imunodeficienţa (un echivalent al SIDA în lumea albinelor), căpuşele, ciupercile parazite, radiaţiile electromagnetice sau practicile neadecvate ale apicultorilor (precum uzul de antibiotice pentru a trata albinele sau transportul acestora pe distanţe lungi).

Un loc de frunte pe lista principalilor suspecţi au ocupat pesticidele. Deşi nimeni nu le pune la îndoială nocivitatea, s-a observat că nivelul pesticidelor e mai ridicat la albinele „sănătoase" decât la cele atinse de BCC.

Plantele modificate genetic au figurat şi ele printre potenţialii declanşatori, dar ipoteza a trebuit să fie abandonată: cazuri de BCC s-au înregistrat în zone unde nu se cultivă plante modificate genetic.

Este posibil ca boala să fie o rezultantă a mai multor factori preexistenţi, însă până în prezent, Grupul de Lucru pentru Studiul BCC de la Penn University nu a putut oferi o explicaţie satisfăcătoare misteriosului fenomen.

PREVIZIUNI ECONOMICE

Potrivit estimărilor, numai în Statele Unite valoarea comercială a culturilor agricole care depind în totalitate de albinele melifere pentru polenizare e de peste 15 miliarde dolari (circa 70% dintre culturi). Există riscul real ca piersicile, cireşele, căpşunile, castraveţii, merele, perele, pepenii galbeni şi verzi – lista e, desigur, incompletă – să se transforme în rarităţi exotice cu preţ prohibitiv, fiind imposibilă polenizarea lor la scara actuală fără ajutorul albinelor melifere.

POLENIZARE... MANUALĂ?

În sudul provinciei Sichuan (China), fermierii cultivă o varietate de meri auto-sterilă pentru a cărei perpetuare e necesară aşa-numita „polenizare încrucişată" cu o altă varietate, mult mai puţin productivă. Aşadar, pentru o polenizare cu ajutorul albinelor, localnicii ar trebui să „sacrifice" minimum 10% din fiecare livadă cultivând acest soi neprofitabil.

Iată însă că fermierii au găsit – au li s-a indicat – altă soluţie: *polenizarea manuală*. Desigur, profitul obţinut prin cultivarea intensivă a livezii cu soiul cel spornic e nesemnificativ în comparaţie cu dezavantajele acestei metode laborioase, costisitoare şi cronofage.

Chiar dacă episodul chinezesc nu are legătură cu BCC, el poate să dea seama de omul modern care, în plină domnie a cantităţii, refuză calea firească şi sfârşeşte prin a se „scumpi la tărâţe"... Dar el poate, mai ales, să avertizeze, înfăţişându-ne, de pe acum, trista perspectivă a unei lumi fără albine...

PLANUL SIMBOLIC

Dacă, în ochii omului modern şi „civilizat" albina rămâne doar o simplă pildă de hărnicie şi „*esprit de corps*, e pentru că el, omul modern şi „civilizat", nu reuşeşte să vadă mai mult. Desigur, cei vechi preţuiau după cuviinţă munca şi buna rânduială, dar, fiind cu adevărat inteligenţi[2], ştiau să treacă dincolo de aparenţe.

Tradiţia Egiptului antic spune că albinele s-au născut din lacrimile zeului Re. Vasile Lovinescu vede, la rându-i, albina ca pe o „gâză solară" aptă să „distileze" chintesenţa[3].

Pentru cei vechi, toate activităţile omeneşti se legitimau printr-un mit fondator: astfel, fiinţe divine sau semi-divine transmiteau muritorilor în *illo tempore* anumite gesturi exemplare pentru a asigura practica adecvată şi a conferi eficacitate respectivei „meserii". Tradiţia greacă spune că primul apicultor a fost Aristeu, fiul zeului Apollo şi al muritoarei Cyrene. Fermecat de Euridice, păstorul porneşte în urmărirea nimfei, care, încercând să scape de insistenţele sale, cade într-o groapă unde un şarpe o va muşca de călcâi, ucigând-o.

Mitul grec este confirmat şi continuat de Sf. Scriptură, prin cuvintele pe care Dumnezeu le adresează şarpelui: „Vrăjmăşie voi pune între tine şi femeie, între sământa ta şi sământa ei. Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul" (*Facerea* 3, 15).

Aristeu uită că „din punct de vedere ontologic, Omul nu poate cuceri lumea exterioară decât cucerindu-şi cosmosul interior. El nu poate fi stăpânul pământului exterior decât cununându-se cu întreaga creaţie în adâncul tainei ei şi nu violând-o, provocând zbârlirea «mărăcinilor şi spinilor» săi" (Annick de Souzenelle, *Simbolismul corpului uman*, Editura Amarcord, Timişoara, 1996, p. 110).

Deloc surprinzător, aşadar, dacă Orfeu se răzbună distrugând stupii celui care a provocat, indirect, moartea soţiei sale. Într-un anumit sens, se poate spune că albinele lui Aristeu nu-i aparţineau încă... Pentru a-i împăca pe zei, el sacrifică patru tauri şi patru juninci, din măruntaiele cărora vor ieşi roiuri de albine. „Gâza solară" poate fi dăruită muritorilor doar după ce Aristeu şi-a asumat, prin sacrificiu, propriile energii telurice. Astfel se explică de ce, în Antichitate, albinele erau uneori zugrăvite având corp de taur.

Un episod similar, dar nu identic, căci se referă la un alt nivel al fiinţei, e amintit în Vechiul Testament, în *Cartea Judecătorilor.* După ce a răpus un leu cu mâinile goale, Samson „s-a abătut să vadă trupul leului şi iată un roi de albine şi miere în trupul leului" (*Judecători* 14, 8).

În cultul zeiţei Demeter, albinele erau asimilate sufletelor care coboară în lumea subpământeană. De altfel, preotesele de la Eleusis şi Efes erau numite „albine", deoarece îl călăuzeau pe neofit în călătoria iniţiatică a misteriilor.

Platon spune că sufletele celor neprihăniţi se reîncarnează sub formă de albine.

În limbajul mistic al confreriei şiite Bektashi, dervişul e comparat cu o albină, iar realitatea divină (*Hak*) e asemuită mierii.

Pentru Sf. Bernard de Clairvaux, albina e simbolul Sfântului Duh. Altă sursă creştină face din albine vestitoare ale Învierii şi îndrăzneşte să compare lunile de iarnă când ele nu îşi părăsesc stupul cu cele 3 zile petrecute de Hristos în mormânt.

Substantivul ebraic *Dbure* (albină) provine din rădăcina *Dbr* (cuvânt). Îmbolnăvirea şi dispariţia albinelor nu sunt doar simptome ale degradării la nivel lingvistic – inflaţia de vorbe, limba de lemn (sau de plastic) impusă insidios de *mass media* etc. Ele prefigurează deja consecinţe cât se poate de concrete. Refuzând Cuvântul ca hrană, vedem cum hrana trupească începe să ne fie refuzată. „*Scris este că nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu*" [4].

Marian STAN

---

[1] Denumit astfel deoarecee a fost descoperit de virusologul Ilan Sela de la Universitatea Ebraică din Ierusalim.

[2] Etimologic, inteligenţa este capacitatea de a „citi înăuntru" (*inte-legere*).

[3] *Al patrulea hagialîc*, Editura Rosmarin, Bucureşti, 1996, p. 92.

[4] *Matei* 4, 4; *Luca* 4, 4.

MORA CU NOROC

Începând din acest număr, vom publica în serial unul dintre capitolele interesantei lucrări de doctorat a doamnei Denis-Steliana Brădescu închinată operei lui Ioan Slavici lecturate din perspectivă *creştină*. Este una dintre puţinele realizări notabile de critică literară creştină din peisajul culturii noastre actuale (istoria şi critica literară rămînînd, din păcate, una dintre ariile cele mai descreştinate ale culturii româneşti). Să sperăm că astfel de întreprinderi se vor înmulţi şi vor ajuta „litera" să se reînalţe spre „duh". *(R. C.)*

SAU MINIROMANUL UNUI SIMULACRU DE IUBIRE (1)

Partea I

Cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată dragostea mamei

„- Omul să fie mulţumit cu sărăcia sa, căci, dacă e vorba, nu bogăţia, ci liniştea colibei tale te face fericit. Dar voi să faceţi cum vă trage inima, şi Dumnezeu să vă ajute şi să vă acopere cu aripa bunătăţilor sale".

Acestea sunt primele vorbe ale bătrânei adresate ginerelui său cu care se deschide nuvela *Moara cu noroc*. Cititorul reţine mai ales prima frază. Cea de-a doua e mai degrabă trecută sub tăcere sau lăsată în umbra celei dintâi, deşi ea e mai amplă şi mai importantă prin structura mesajului transmis. Bătrâna nu e refractară la nou. Intuind parcă decizia lui Ghiţă, ea îşi dă consimţământul încă de la început în legătură cu hotărârile ulterioare ale ginerelui său, de orice natură ar fi fost acestea. Pentru a demonstra o dată în plus încrederea sa necondiţionată în tânăra familie, bătrâna binecuvântează din toată inima, de două ori alegerea care transformă radical viaţa celor dragi. Nu face aceasta pentru că ea crede în schimbarea în bine a situaţiei lor, ci pentru că înţelege că rostul ei de acum e acela de a le fi alături cu sfaturi, cu gânduri bune, dar mai ales cu conlucrarea sa: *„Voi ştiţi, voi faceţi, de mine să nu ascultaţi"*. Ea reprezintă însă cel puţin experienţa anilor şi pe aceasta o comunică celui care era „capului familiei", căci astfel îl tratează şi îl va trata pe Ghiţă pe tot parcursul nuvelei: *„Mi-e greu să-mi părăsesc coliba în care mi-am petrecut viaţa şi mi-am crescut copiii..."*

Bărbatul se pronunţă scurt, apăsat şi ironic pentru renunţarea la această *„linişte a colibei"* pe care o vede sinonimă cu sărăcia: *„Vorbă scurtă... să rămânem aici, să cârpesc şi mai departe cizmele oamenilor, care umblă toată ziua în opinci sau desculţi..."*

Nu e nimic prefăcut în dialogul lor. Dovada e constituită de cea de-a doua replică a soacrei – la fel de aşezată ca şi cea dintâi – care urmează răspunsului înţepat al ginerelui: *„Eu zic numai ce zic eu, vă spun numai aşa gândurile mele, iară voi faceţi după gândul vostru, şi ştiţi prea bine că, dacă voi să duceţi la moară, nici vorbă nu poate fi ca eu să rămân aici ori să mă duc în altă parte: dacă vă hotărâţi să mergeţi, mă duc şi eu cu voi şi mă duc cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată dragostea mamei care încearcă norocul copilului ieşit în lume"*.

Bătrâna revine de trei ori asupra ideii participării ei totale, singura ei obiecţie fiind asumarea responsabilităţii deciziei: doreşte ca aceasta să nu-i aparţină. Replica pare de neînţeles ca şi aciditatea limbajului lui Ghiţă. Dacă nu se poate vorbi de neînţelegere între cei doi atâta timp cât bătrâna este clar cooperantă, atunci ce se ascunde dincolo de cuvinte?

Bărbatul e fără doar şi poate apăsat de decizia deloc uşoară de a părăsi casa şi satul care îi sunt atât de familiare. Defularea se justifică ca şi teama omenească de a alege necunoscutul. Sunt cel puţin trei riscuri pe care şi le asumă Ghiţă: renunţarea la meseria sa care îi asigură existenţa pentru o alta, părăsirea satului pentru un loc necunoscut şi abandonarea modului său de viaţă modest, dar liniştit pentru unul aventuros. Bătrâna, ca parte a familiei, se aliniază, dar înţelege să răspundă atacului verbal cu observaţia fină şi uşor muşcătoare legată de pasarea responsabilităţii. Ghiţă, după cum era de aşteptat, conştientizează atitudinea femeii, păstrează tonul ridicat al dialogului, şi, dorind să-şi menţină autoritatea de cap al familiei, îşi afirmă hotărârea definitivă: *„Atunci să nu mai pierdem vorba degeaba: mă duc să vorbesc cu arendaşul"*.

Dubla binecuvântare a bătrânei din finalul discuţiei purtate de cei doi – *„În ceas bun să fie zis şi gând bun să ne dea Dumnezeu în tot ceasul!"* – întăreşte ideea participării ei cu trup şi suflet, şi consensul. Soacra e una dintre acele femei-mame înţelepte care ştie să aducă şi să menţină pacea în casa sa. Nu întâmplător binecuvântarea de la început este la persoana a II- a plural, iar ultima la persoana I plural. Văduva lăsase demult, o dată cu moartea soţului, frâiele în mâinile ginerelui. Ea consfinţeşte o dată în plus aceasta.

Familia se mută, aşadar, la Moara cu noroc. De Sfântul Gheorghe şi în „ceas bun" pare-se: *„Dar binecuvântat era locul acesta mai ales de când veniseră cârciumarul cel nou cu nevasta lui cea tânără şi soacra cea bătrână..."*. Vorba populară: „Omul sfinţeşte locul" nu se aplică aici. Prezenţa lui Ghiţă, mai precis a familiei sale luată în întregimea ei, aduce consacrarea locului deja binecuvântat prin prezenţa celor cinci cruci ce stau înaintea morii: *„... acolo în vale, între pripor şi locurile cele rele, nu mai era Moara cu noroc, ci cârciuma lui Ghiţă"*.

Bărbatul e bun cârciumar şi el ştie să facă atmosfera plăcută la han. Toţi trei fac asta şi sporul casei se vede curând: *„iar Ghiţă, Ana şi Bătrâna nu îl primeau pe drumeţ ca pe un străin venit din lume, ci ca pe un prieten aşteptat de multă vreme la casa lor"*. Astfel că, aşa cum moara a fost cu noroc, cârciuma devine şi ea purtătoare de noroc pentru familia lui Ghiţă şi pentru oaspeţi un „acasă".

Totul dă impresia de înnoire, împrospătare a locului! Iluzii pierdute... Singura care sesizează şi de această dată „fisurile" este tot batrâna. Un an mai târziu ea va spune că *„nu-şi aducea aminte să fi petrecut vreodată în viaţa ei sfintele sărbători altfel decât împreună cu cei mai de aproape ai săi, afară de anul trecut, când Paştile căzuseră tocmai în timpul mutării lor la Moara cu noroc, şi parcă nu erau Paşti, parcă îi lipsea darul pentru tot anul dacă mai petrecea şi acum ca şi anul trecut"*. Mutarea la Moara cu noroc se făcuse în toiul sărbătorii de Paşte, într-o zi neobişnuită pentru a fi petrecută într-un mod atât de impropriu. Aceasta este clar resimţită de bătrână ca păstrătoare a tradiţiei (în sensul unei relaţii permanente cu sacrul) şi reprezintă pentru ea sursa unei tulburări profunde şi a unei nelinişti aducătoare de furtună asupra familiei şi a începutului de drum.

Principala deosebire dintre cei doi aici apare, în modul antagonic în care ei se raportează la sacru. Bătrâna rămâne singura care merge în fiecare duminică la biserică, *„dar ea pleca întotdeuna cu inima grea, căci ea trebuia să plece singură şi să-i lase pe dânşii singuri la pustietatea aceea de cârciumă"*. Soacra e urmărită de ostilitatea spaţiului, de condiţia lor de „insulari", victime supuse clar atacurilor din afară. Ea ştie ceea ce Ghiţă doar intuieşte: deşi acum bine aşezată, cârciuma-casă a lui Ghiţă e înconjurată de „locuri rele" şi oamenii ştiu cine le primejduieşte. Luncile întinse şi pădurile sunt pline de turme de porci, îngrijite de *„un întreg neam de porcari, oameni care s-au trezit în pădure la turma de grăsuni, ai căror părinţi, buni şi străbuni, tot porcari au fost, oameni care au obiceiurile lor şi limba lor păsărească, pe care numai ei o înţeleg"*.

Păstorii sunt conduşi de „sămădăul", omul înstărit, dar mai ales aspru de care tremură toată lumea şi care la rândul său slujeşte unor domni de la oraş, păzindu-le imensele turme de porci. Stăpânul spaţiului care înconjoară locul este un asemenea om pe numele său Lică Sămădăul, un *„porcar însă dintre cei ce poartă cămaşă albă cu floricele, pieptar cu bumbi de argint şi bici de carmajin, cu codăriştea de os împodobit cu flori tăiate şi ghintuleţe de aur"*. El stăpânea drumurile şi spaţiul din jurul locului, a cârciumii lui Ghiţă. Din punctul său de vedere, spaţiul deschis nu poate fi obturat de spaţiul închis: *„mie nu mi s-a pus încă om în cale fără ca sa mi-l curăţ din drum"*, îl avertizează Lică pe cârciumar.

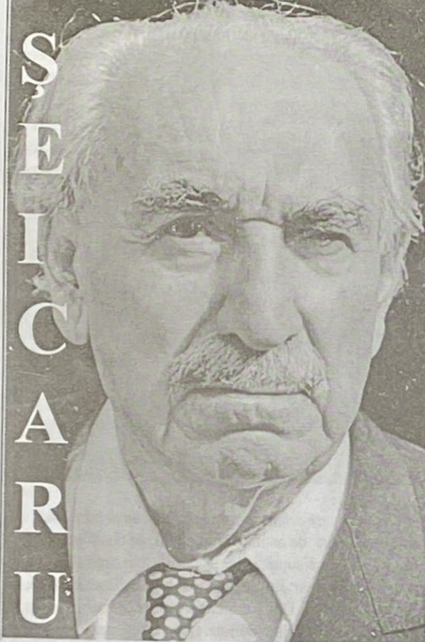
Evident *„casa mea"*, cum se exprimă acum Ghiţă, asumându-şi locul (prin nume şi individualizare), intră în conflict cu spaţiul de „western" al lui Lică. Acesta confruntare de forţe reprezintă fondul nuvelei care păstrează „semnificaţia ei ascunsă"*, după cum observa Mircea Zaciu.

(Va urma)

Drd. Denis-Steliana BRĂDESCU

* Mircea Zaciu, „Modernul Slavici", în *Ca o imensă scenă, Transilvania...*, Editura Fundaţiei Culturale Române, Bucureşti, 1996, p.121.

AŞA CUM A FOST

Un erou al întregirii naţionale şi cel mai mare jurnalist român al secolului XX (20)

ÎN SFÂRŞIT, UN LOC DE ODIHNĂ: PALMA DE MALLORCA

(urmare din numărul trecut)

În acele momente atât de tragice pentru România şi Europa Răsăriteană, Şeicaru credea că românul din exil cunoştea interesele decisive pentru o propagandă făcută cu dârzenie şi fără întârziere. Dar erau din nou visuri, care nu se realizau. Lupta cu morile de vânt, fără să-i intre în cap că şi el era numai un exilat. Viitorul patriei ocupate de sovietici pusese stăpânire pe el şi nu înţelegea apatia refugiaţilor români. Îşi dăduse seama că numai el singur gândea la poporul lăsat în urmă, dar tatona orice posibilitate. Cu cine însă? El se socotea român, gândea româneşte şi toate sentimentele lui erau româneşti. Restul românilor din Occident, de o valoare politică mai ridicată, nu. Ei calculaseră minuţios şi cu o scrupulozitate fenomenală patriotismul lor, dar în aşa fel ca nu cumva să-l confunde cu interesele lor personale. Sau, spus mai clar, n-aveau poftă să investească într-o idee iluzorie, într-o afacere de viitor care nu le aducea nici un folos concret şi palpabil. Şeicaru se lovea fără întrerupere de acest adevăr crud şi aspru, un adevăr care durea, cu atât mai mult că singurul ce căuta să facă ceva pentru Patrie era el. Românitatea atâtor români era pentru el plină de îndoieli, cu atât mai mult sinceritatea lor. Înţelesese că situaţia în care se afla i se putea imputa şi lui, că n-avusese prudenţa să judece cursul evenimentelor viitoare şi nu prevăzuse dezvoltarea fenomenului care îl adusese în starea în care se găsea. Dar ce mai putea face acum? Mâinile îi erau total legate. Nu-şi ierta faptul că mulţi dintre cunoscuţi ştiuseră cu mult timp înaintea lui ce se întâmplă şi reacţiunea lor fusese aşa cum trebuia. Când plecase în Occident, primise o lovitură dureroasă, la care nu se aşteptase, şi lipsa de prudenţă îl frământa fără încetare. Nu ştia cum să o rezolve.

Plecarea din ţară se datora unei misiuni şi ar fi avut toate posibilităţile să o ducă la bun sfârşit, dar, din nefericire, totul luase o cotitură neaşteptată şi împrejurările l-au silit să pornească pe calea exilului. N-avea absolut nimic, nici banul pentru ziua de mâine. Ştia numai să scrie. Dacă ar fi putut câştiga cu scrisul banii de care avea nevoie, mai mult ca sigur că o mare parte o punea la dispoziţia Patriei. Aflându-se în afara ţării de atâţia ani, descoperise că mai avea o problemă: nu stăpânea nici o altă limbă străină în afară de franceză. Trăia în patria lui Franco, singura ţară care îl primise, unde se vorbea o limbă necunoscută lui. Era la o vârstă înaintată şi ca să înveţe spaniola nu-i era atât de uşor...

Dar să ne reîntoarcem la Palma de Mallorca, unde Pamfil Şeicaru se pregătea să ia drumul spre Madrid. Dusese din timp tratative cu conducerea ziarului spaniol *El Alcázar* şi fusese asigurat că salariul pe care îl primea era de 75000 de pesetas pe lună. În urma acestor promisiuni, era nerăbdător să ajungă la Madrid şi să-şi ia în primire postul. Acolo avea cel puţin ceva de făcut. Tot la Madrid se găseau câţiva cunoscuţi care faceau afaceri cu tabac şi lui i se promisese că putea fi introdus în această afacere. Ar fi putut obţine un ban mai uşor, nu ca la Palma de Mallorca, unde era constrâns să scrie zilnic, fapt care nu-i aducea satisfacţia pe care şi-o dorea.

La început urma să plece singur, iar Constanţa Şeicaru trebuia să vină mai târziu. Tanţi trebuia să aştepte împreună cu nepoata la Palma de Mallorca, până se rezolva problema locuinţei de la Madrid. Plecarea lui Şeicaru era o situaţie nefericită, nu ştia cum să o rezolve, dar cunoştea ce urmări va avea plecarea lui. În serile noastre aproape de fiecare zi de la Karlsfelderhof, *Bădia* îmi povestea că Tanţi nu uitase escapadele lui cu Dina Cocea de la Bucureşti. Acum, Tanţi avea posibilitatea să-i facă de la distanţă viaţa amară, să fie agitată, chiar dacă Şeicaru nu făcea nimic. Ştiindu-l la Madrid, unde nu-l avea sub pază, gelozia lua proporţii fără sfârşit. Era, oarecum, răzbunare pentru viaţa de exilată pe care nu o înţelegea şi nu o putea suferi.

Plecând la Madrid, situaţia nu se derulase aşa cum îşi făcuse el planurile. Este adevărat că activitatea la ziarul *El Alcázar* avea prioritate, dar despărţirea de Tanţi se prelungea, gelozia soţiei lua proporţii din ce în ce mai mari şi el nu era în stare să o înduplece. În plus, Şeicaru nu putea lupta împotriva singurătăţii care îi cădea greu: n-avea pe nimeni drag în jurul său, lucra ca un rob şi punea deoparte banul pe care îl câştiga. Voia să-şi aducă soţia şi nepoata lângă el. Din partea soţiei primea zilnic scrisori pline de reproşuri, ceea ce-l durea foarte mult. Nu-i rămânea decât să-şi domolească soţia, să-i arăte că *Vrăbiuţa* lui, aşa cum o alinta, era singura care exista pentru el. Zi de zi şi noapte de noapte, gândurile i se învârteau numai în jurul ei şi nu uita că amândoi trebuiau să îndure viaţa de exilaţi. Afecţiunea pentru *Vrăbiuţa* lui era imensă, dar Tanţi nu voia să înţeleagă. Lui Şeicaru, persoana ei îi lipsea mult de tot. Îi scria zilnic, chiar de două ori pe zi, şi o numea dojenitor: *Othello în ediţie feminină*. Nu ştia cum s-o liniştească, cum să câştige un ban mai mult, ca dânsa să poată avea o viaţă mai plăcută şi fără griji, chiar dacă nu aşa ca în România. Făcea eforturi imense s-o facă să înţeleagă realitatea şi să uite amărăciunea lipsurilor. Dar nu pomenea niciodată greutăţile pe care le suporta el însuşi la Madrid. *Vrăbiuţa* nu trebuia să ştie de greutăţile lui, tot ce făcea el acolo erau numai încercări care să îndulcească destinul amândurora. Îi scria zilnic că viaţa va fi mult mai liniştită, mai uşoară, dar numai atunci când va reuşi să facă ce avea el în gând: *Tot ce voi realiza îţi aparţine ţie. Numai atunci îţi vei da seama că unica femeie care există pentru mine eşti tu şi vei înţelege. Nu se poate să nu izbutesc, sigur că voi câştiga ceva.* Era deviza lui de toate zilele şi nu o putea uita. În aceste momente disperate, se lovea fără întrerupere de bârna de sus şi nu înţelegea că nimic nu putea fi realizat. Visa cu ochii deschişi şi visele lui n-aveau sfârşit. Visa fără întrerupere o reîntoarcere la Bucureşti, fapt care nu-l lăsa să se adapteze la viaţa din Apus. Din nou o luptă fără succes. Şi iată că, în sfârşit, Tanţi Şeicaru părăseşte Palma de Mallorca şi, sosind la Madrid, îşi dă seama de adevărata situaţia a lui Şeicaru. Lupta fusese, într-un fel, câştigată.

MADRIDUL ŞI ACTIVITATEA LUI ŞEICARU

Prin 1952, Şeicaru soseşte la Madrid şi încearcă să folosească promisiunile făcute cu tabacul. Speranţele cu care se amăgise la Palma de Mallorca erau utopice, iar promisiunile cu afacerile de tabac nu puteau fi realizate. Singurul succes a fost *El Alcázar* şi mai târziu *Radio Nacional*. Tot acolo, în 1953, publică pe cheltuială proprie, în limba engleză, revista bilunară *Liberty and Justice*, destinată propagandei anti-comuniste şi adresată publicului american. Titlul revistei îl preluase din scrisorile lui Cristescu, care în colţul drept de sus punea maxima lui devenită obişnuinţă, *Libertate şi Dreptate*. Era un act de recunoştinţă şi o preţuire a marelui mutilat de război. Şeicaru nu uita sentimentele pe care le avusese Cristescu faţă de el. Cu revista bilunară, el încerca să trezească omul politic american din somnul în care căzuse imediat după război. Americanul ar fi trebuit să vadă ce se întâmpla în jurul său şi el căuta să-l facă să înţeleagă realitatea. Ca să fie în stare să publice revista pentru americani era nevoit să o tipărească împreună cu articolele apărute în presa spaniolă, din salariul pe care îl avea ca ziarist la cotidianul *El Alcázar* şi la *Radio Nacional*, ca şi din puţinul ce i se punea la dispoziţie de către refugiaţii români. Sărac în sensul adevărat al cuvântului, refugiatul român avea mai multă înţelegere pentru greutăţile cu care se bătea Şeicaru. Refugiaţii încercau să sprijine activitatea lui Şeicaru pentru neamul românesc, nu uitau că el adusese nobleţea în presa română şi nu uitau nici articolele lui pline de adevăruri adeseori incomode.

Cum era de aşteptat, Şeicaru n-a fost în stare să obţină interesul oficialităţilor americane, s-a lovit de bârna ridicată mai sus decât o credea el singur. Nu înţelegea că americanul era deosebit de omul din Europa şi nu voia să creadă că toate încercările lui erau clădite pe iluzii. Revista era trimisă tuturor membrilor din Senat, Congres şi Guvern şi presei mai răspândite din America, în mod gratuit. N-a fost înţeles, n-a avut ecoul dorit, iar în 1954 a fost nevoit să înceteze publicarea. Americanul nu era interesat, nici măcar nu răsfoia revista, să vadă despre ce era vorba. *Conspiraţia tăcerii* îşi arăta faţa hidoasă, rânjitoare, de care Şeicaru se lovea fără întrerupere.

(Va urma)

René Al. DE FLERS
(München)

www.punctecardinale.ro
e-mail: ligia.banea@yahoo.com
PUNCTE CARDINALE S. R. L.
cont: B. R. D. Sibiu RO48BRDE330SV02146903300
ISSN: 1223-3145

Gabriel CONSTANTINESCU (director), Răzvan CODRESCU (redactor şef), Demostene ANDRONESCU (redactor şef-adjunct), Ligia BANEA (secretar de redacţie), Marcel PETRIŞOR (redactor)
Adresa Redacţiei: 550399 SIBIU – Calea Dumbrăvii 109, tel./fax 0269/422536

Tehnoredactare computerizată PUNCTE CARDINALE
Tipar: NOBLESSE S.R.L